Dorin Streinu

Opere alese
(vol. 9)

Teologie pentru azi
București
2017

Ediția de față este o ediție online gratuită.

Coperta primă
am făcut-o cu ajutorul
unei creații picturale a
lui Mihalis Alevizachis
[Μιχάλης Αλεβυζάκης]
din Creta[1].

---

[1] Am folosit fotografia sa de aici:
https://iconsalevizakis.wordpress.com/2016/11/14/ι-ναοσ-ζωοδοχου-πηγησ-άγιοι-διάκοσμο/_dsc0689-nef/.
Blogul său e acesta:
https://iconsalevizakis.wordpress.com/.

Carte de poezie pentru nebuni conștienți și inimi bolnave

[vol. 19 de poezie/ 1997]

„Eu nu renunț la nimic”
(Salvador Dali)

Cerere la ușa lumânării

Doamne, ferește-l de
lacrimi pe cel care
iubește și nu e iubit!
E de ajuns că e
singur.

Poem care se recită singur

Cel care plânge e
sigur că îl doare
inima. De aceea
el cântă cu glasul celui
ce cântă.

Dusul în urmă

Vin pe jos. Pantofii mei s-au înflorat cu noroi. Nu ești tu de vină și nici șobolanii. Ei mi-au mâncat pluta și doar atât. În restul zilei m-a plouat. Trandafirii au înflorit din asfalt și s-a făcut iarnă.

Declarații de necrezut
pentru oameni care nu cred

Numai nebunii cred.
Ei stau de gât cu cârnați
și sting lumânările cu
nuci de-adevăratelea.
Numai ei n-au început
să joace teatru.
Dumnezeu e o inimă
care se deșartă.

Situație absurdă pentru oameni alienați, crăpați sau sondați

Mi-a căzut tavanul în palmă.
Mă uit la el ca la o mică bijuterie.
Ea mi-a spus să înnădesc
furtunul și să ud florile din baie.
Eu i-am spus că dau cu aspiratorul
și mut televizorul în aer.
Ea mi-a spus că voi mânca
mocheta
dacă ea nu va zbura.
Eu i-am spus că vecina
are un câine
care latră
ca o fanfară.
Am rămas și acum cu tavanul în palmă.

Tablă cu negru și fără alb

Mă enervez ca o figură de șah.
Poți să mă muți unde vrei.
La sud vor veni vrăbiile.
La nord îi vom mânca pe frații noștri.
La est ne vom tolera.
La vest vom pune punct.
Când se va termina partida
eu voi fi
învinsul,
iar tu cel care
te bucuri.
Numai că bucuria
va fi de scurtă durată…

Ce le-am spus unor țărani care mâncau șuncă și beau palincă

Ca să înțeleagă omul ce e poezia
trebuie să-i spui cinstit.
Trebuie să-i arăți unde stai, ce mănânci
flori, cum te alintă ușa, ușa casei.
Dacă nu-i spui așa el înțelege ce vrea el.
Dacă nu-i spui așa nu te înțelege
nici dracu din cărți.
Pentru că România se găsește în hărți
și e ca un buchet de flori
care trebuie explicat.
După ce îi spui, trebuie să-i dai și un ban.
Nu pentru cultură,
că de cultură ne ocupăm noi,
cei care nu ne citim unii pe alții,
ci pentru ca să își ia ceva de mâncare
sau de băut.
Așa trebuie să facă poetul azi,
în România,
când nimeni nu-l crede
și nimeni nu-l vede.

Povestea clovnului spusă într-un halat de ploaie

Poem *în memoria*
unui mare comediant.

O nouă poveste, o poveste de trezit copiii din somn. Afară plouă...dar noi putem
să-l așteptăm pe el,
pe actorul principal,
cel care va apărea în curând.
De el râde lumea.
El e pe scenă acum.
De el râde lumea.

Se spune că e *nostim*, adică are niște ochi
și un nas de te pun în cur de râs.
Alții spun că a mâncat *floricele*,
alții că *șervețele*.
Până la urmă nu se mai știe *care* și *de ce*.

Dacă mă pun în pielea lui
păreți caraghioși.
Niște oameni în toată firea,
care vă adunați ca oile la târlă
ca să îl vedeți pe el cum plânge.

Ce știți voi din râsul lui,
care e un plâns prelung?

Sunteți prostuți, naivuți la culme. El face
câte o trăznaie, iar voi râdeți. Un râs ca voi
și nu ca el.

El mai face o trăsnaie și iar râdeți. Nici nu vă
dați seama că treaba asta
nu e de râs și că acela,
cel mic, e cât pe ce
să se înece într-un lac,
lac făcut de ploaie.

Nimeni nu mai vede.
Toți râd.
Cel mic plânge
cu corpul intrat jumătate
în lac.

Du-te la fund,
dacă acolo vrei!
Nu vezi că e vorba
de *circ* aici?!

El mai face o trăsnaie
și iar se aud zgomote.
Fluierături și huiduieli.

După toate acestea,
circarul se demachează interior
și oftează trist:
„Lumea a rămas tot la stadiul de gură-cască!”.

Poemul trubaduric

Cel mai retoric mod de-a fi
e să mori din poezii
și să-ți spună toți, în cale,
că n-ai casă câtă jale.

Eu n-am familie, mi se spune.
Eu n-am inimă, mi se zice.
Eu cânt ca să mă aflu ca-n teatru,
actor singular între zece popice.

Am început fără final.
Am început delirând.
Și am o mie de ani
de când înnebunesc judecând.

M-am îndrăgostit atât de mult de cuvinte,
încât prea noi mi se par
și năucit le privesc
și mă umplu de har.

Privesc pustiuri și stepe,
gunoaie și vin
iar când mă-ntorc către casă,
sunt plâns prea atent și suspin.

Nu știu, pentru unii, să muncesc,
știu doar să privesc și să cânt,
și ca un mândru poet
mă-mbăt de dor și te plâng.

Prietenii mei mă iubesc,
mă chinuie cu dragostea lor

și nu înțeleg de ce sunt
și-n adevăr un actor.

Mi se încurcă lumina
și văd balauri cum vin,
îmi întunecă alba potecă,
pe care eu mă doresc rozmarin.

Cu geniu-mi...am ceartă de moarte,
creez continuu și, din cauza lui,
am multe zile-nnorate
și zboruri spre inima nimănui.

Și toți mă roagă fierbinte
să-l dau dracului de scris,
să mă pierd în mulțime,
să mă abandonez în plictis.

Însă dorul meu nu trece cu medicamente,
nu trece cu tăceri,
nu trece cu acuze, cu palme, cu speranțe,
nu trece deloc,
dorul e un pat plin de iubire
care nu se varsă pe foc.

Aș vrea să se verse, să se fumeze din ea,
ca liniștea din sufletul meu să fie înaltă și grea.

Căci iubirea mă minte, mă-nșală,
mă dărui cu totul, de tot,
de aceea mă doare, adânc, inima
și dinții, și albul, și viața pe care o pot.

Ea urcă, eu mă iau după ea,
Îi ofer bărbăția-mi, sunt cal;

O, iapa bătrână,
nu mă vede *iubit*, ci *hamal*!

Mă ceartă, apoi mă chemă la ea,
dar mă aruncă de rea,
și nimeni nu primește nimic,
și nimeni nu are ce vrea.

Mă minte, te mint, din plăcere...
Mă vaiet, mi-e rană, sunt trist,
nu mai știu nicio punte,
totul e doar compromis.

Oricine îmi promite o floare,
îl iau în glumă și trec,
ca o licoare amară:
minciuna e un iad ce te ia la refec.

Nu-i mare acela ce vrea,
e mare acela ce vrând ca să se schimbe,
e lovit și se stinge.

O, Doamne, nici ruga-mi n-o știu
și nu mai știu de-i cald
sau târziu!

Rupe o frunză
și aruncă-mi-o jos,
să fac din ea
o haină de os.

În ea să mă bag
ca într-un mormânt,
să uit de plăcere,
de dor,

de cuvânt.

Căci totul se duce
și toate se pier,
doar suflet de barză,
tu, nu-mi ești efemer!...

De făcătură tristă

Pleacă drac,
pleacă lună,
lasă-mă de ziuă bună,
du-te și mă lasă-n pripă
ca pe-o rață jumulită!
Du-te drac,
du-te scânteie,
căci n-am suflet de femeie,
și n-am ochiul de copil
și barbă de prinț subtil!
Nu mă crede,
tot sunt sânge,
lasă-mă
pe mine-a plânge!
Și-am să plâng
și pentru voi,
pentru iarnă,
pentru boi,
pentru iarbă,
pentru cruci,
pentru lumânări și cuci.
Tu mă lasă,
mândră dulce,
tot singur am a
mă duce.
Lasă-mă, tu,
mândră rea,
tot n-am să-mi
doresc ceva.
Eu merg după
stele reci,
eu merg unde tu

te-neci,
unde valul e mai rău,
unde nu-i cuvânt, ci hău.
Blestemat sunt
pe pământ
să mă-ndrăgostesc
și cânt,
fără să știu dacă-n tine
zace boala
ca în mine.
Sunt bolnav
dar...de nimic,
de-un nimic neostoit
și când văd florile-n crâng,
mie-mi vine să le plâng,
și când văd păsări pe gard,
lacrimi mari
în mine ard.
Ăsta e blestemul meu:
să am gând de dumnezeu
și să rup inima-n trei:
doi dulăi
cu mine-n ei.

Sfaturi date cu suspans și candidă grijă pentru oameni

Cel care vrea să fie îndurerat
nu știe ce vrea.
Să-i spună cineva,
cineva care știe acest lucru!
Pentru că el vrea să moară fără speranțe...

Dacă e copil, atunci
să-i spuneți că durerea e
ca un joc stricat.

Dacă e adolescent, atunci
să-i spuneți că durerea
e ca o iubire părăsită.

Dacă e căsătorit, atunci
să-i spuneți că durerea
e ca o speranță
neîmplinită.

Și dacă e un bătrân,
care știe din plin ce e durerea,
să-i spuneți, totuși, vă rog,
că durerea e un baston nefinisat,
pe care nimeni nu i-l mai dăruie...

Cerere în căsătorie: scurtă și la obiect

Domnișoară, zâmbetul meu e
un cer cu nori iar, cu tine,
el este o hartă cu multă verdeață.
Dacă bucuria mea ar fi fost *o iluzie*,
ar fi trecut a doua zi.
Însă, dacă adevărul e nemilos,
înseamnă că *am nevoie*
de tine.

Plimbare matinală cu surplus de aglomerație mentală

Duminică dimineața. Mă dor anumite lucruri. Mă dor străzile goale, goale chiar și de câini. Mă dor statuile reci și băncile de mult uitate.

Mă dor copacii, ale căror frunze au căzut, ruginite, la rădăcină și au format un strat de moarte, de moarte de octombrie.

Mai târziu apare o femeie cocârjată, cu traistă și ciomag. Apare, apoi, un bărbat cu pălărie neagră și cu ochelari turtiți.

Mă simt singur...și acest lucru mă face să nu mă împac cu viața.

Trec prin parc. Amintirile mă dogoresc. Îmi aduc aminte de doruri părut uitate. Înghit în sec. Mă apucă un tremurat rușinos, dar merg mai departe.

Golul aleii mă suspendă. Ajung în piața păsărilor. O găină stă cu aripa în mâna unei femei. Un bărbat de vreo 50 de ani vine și o cântărește în mână. O lasă acolo. Nu i-au plăcut gramele, poate...

Plec de aici. Mi-e silă de gânieți și de fulgi. Și în plus: multă prostie, prostie melodioasă.

Privesc un șir de cârnați. Am numai 600 de lei. Deci: nu pot să-l cumpăr.

În grădina de zarzavat: rumoare multă. Cartofii erau niște pietre ponosite. Varza: niște curve cu brațele deschise. Roșiile: niște guri abia rujate. Mi se face scârbă. Una mă calcă pe picior.

Își cere scuze. Are o falcă urâtă la culme. O greață mai mare mă apucă.

Întâlnesc un prieten. Nu-mi place să-l văd, dar îl salut. Mai merg puțin.

Mă uit în dreapta și văd o Biserică. Mulți vin triști și pleacă la fel de triști din ea, din păcate. Eu am intrat și m-am rugat și pentru cei care au numai blesteme.

Duminica, niciodată
nu se termină așteptările.

Satul meu văzut dintr-o noapte

Trec pe sub pod, noul pod. Cel vechi a fost aruncat în aer. Am gluga pe cap. Sunt răcit, dar nu îmi pasă. Îmi pasă doar de câmp: e gol și luminat straniu de către lună.

Copacii sunt goi. La fel ca sufletul meu.

Mă-mpiedic. Apoi îmi șterg talpa pantofului.

Privesc în fața mea. O lumină sau luminile unei mașini îmi iau vederea.

Casele sunt aruncate în întuneric.

Sunt înșirate, acoperite cu țiglă sau tablă.

Unii copaci sunt retezați de la jumătate, ca niște inși fără cap.

Sunt prea trist. Niciun câine pe stradă. Niciun călător pe stradă.

În curți: niște câini invidioși pe tăcere. Câteva lătrături când trec prin fața porții. Apoi iarăși tăcere.

Satul meu e o tăcere noaptea. E o femeie obosită care se odihnește.

Poem cu triplu-axel

Când nu mai sunt epitete.
Când cerurile sunt închise și tu
ești un om luat în râs.
Când blestemul te caută
oriunde.
Când cea pe care tu o iubești
se culcă cu altul.
Când nu mai *îți simți* sufletul, atunci,
chiar atunci…
e cel mai trist,
cel mai trist moment.

Permisiune făcută în numele bifurcației drumurilor

Va muri, va muri
câinele din măslini,
capul lătrat al câinelui din măslini,
șarpele lui din mă alini.

Va mai muri
laba lui taciturnă,
cântecul spus pe mutește,
viața lui uitată,
cântată din oase de pește.

Veți scăpa de el
în curând.

Vi s-a lungit gâtul ca la lupi.

Iarba e
lătrată când mă duci tu.

E o moarte de pântec,
o fericire în minus,
o lanternă fugară,
pentru că mă duci afară...

Poetul va muri.
El o știe. E mult prea bolnav
de iubiri neîmpărtășite.

Va muri în curând.

Orice moment e un privilegiu.

Poem fără susținere obiectivă

Când intră un prieten la tine în casă,
intră Dumnezeu și tu Îi faci reverențe.
Apoi El ia loc la tine la masă.

Un prieten trebuie săturat
cu mâncare și băutură,
apoi întrebat de ceea ce îl doare
sau îl bucură.

Dar mai întâi îl strângi
în brațe și îl pupi
pe amândouă părțile.

Ca el să nu știe că-l iubești prea mult.
Ca el să nu știe ceea ce ai face pentru el.

După masă trebuie să îl asculți
și să îi suni dulce din cuvinte.

Știu, știu prea bine: dacă nu eram poet
aș fi crezut că viața nu are simplitate poetică.
Dar acum sunt mult prea armonios
și împăciuitor.

Trebuie să îți asculți prietenul
până la capăt. Să nu clipești din ochi
și să nu-ți întorci capul într-o parte.

Trebuie să-l privești în fiecare cută a feței.
Apoi să-i spui care îți este *casa*.

Și, cu siguranță, dacă îți este prieten,

el va dori să audă acest lucru.
El va dori să știe care e casa ta
și cât de umbrită de pace este.

Dacă te va iubi
va vrea să audă
cum îți mai merge.

Însă, să nu-i spui că ești *grăbit*!
Să nu-i spui că ai *altceva* de făcut.
Tu Îl ai în casă pe Dumnezeu
și nu mai e nevoie de nimeni.

El poate să stea oricât la tine.
Toată casa e la picioarele lui.

Când vine un prieten la tine,
vine Dumnezeu.
Și tu trebuie să-I descalți încălțămintea
și să Îi pupi tălpile.

Poem casnic

Dacă eu aș fi un tamburel[2], iubito,
ai sta senină, pentru ca să nu-mi
provoci gândurile.

---

[2] Un scaun mic, pentru masa țărănească cu trei picioare.

Caricatură de doișpe noaptea

Ca unic mi-este suferința,
ca primul mă-nspăimânt și ard
și nu mă doare dacă-n stele
nu este niciun pleonasm.

Mi-e inima de rece gheață,
o infanterie de vise,
când caii sar pe bulevarde,
pe conopidele promise.

Mă simt birjar, pe drumul morții,
și schimb o literă c-o ceară,
un ochelar c-o buclă, două,
ca toate fetele să moară.

Mă simt teatral, un râs, spoială,
și-mi pare rău că sufăr greu,
în noaptea unde nicio gură
n-aduce laudă lui Dumnezeu.

E sloi...Sunt gheață...
O, ureche, ascultă-mi taina!
Căci am nevoie să fiu auzit.
Nu vreau să mor de tânăr și trist,
ca un stejar nonconformist
de la marginea drumului.

Indiscreție dusă până la gradul de apoziție

Nu sunt amăgit!
Sunt numai ochi și gardul
vopsit în nicio culoare.
Am trecut pe acolo,
prin spinarea vorbelor,
prin ulița mea de laudă.
Acum mă odihnesc.
Acum iau o supă lină
ca untul.
Ce va fi
se va întinde
în versuri umile.

Poem cu lacrimi jupuite

Dragă sobă,
amintește-ți de sărutul meu,
de nopțile lungi de tânăr studios,
pierdut în cugetări.

De acele nesfârșite pagini scrise
pentru cititori de peste ani.

Amintește-ți cât de alpinist
păream în clipele acelea,
când poemele se coceau ca rodiile.

Amintește-ți clarviziunea cărților,
cuțitul albastru,
care îl tăiase pe șase
în câteva felii de pepene.

Amintește-ți cum mă strângea ploaia la piept,
pantofii ei reci,
potecile pline de iarbă
pe care nu mai fusesem.

Nu, nu m-am sinucis atunci!

Am făcut din ispita aceea crudă
o ieșire spre viață.

Amintește-ți ce îmi spuneau copacii,
florile,
sânul blocului,
toate acele măști și trepte pline de sânge.

Căci știu, dragă sobă,
căci poți fi patul meu dintre tramvaie,
care să nu semene cu ploaia,
în care el a murit fără ochii altora.

Cântec chinezesc propus pentru premiul Nobel

Tânguire pe râuri largi. Mă tem
să nu fim arătoși.

Tânguire pe corzi de nuc. Mă tem
să nu fim slobozi, copii
avortați în timpul cutremurului.

Tânguire pe unul din noi. Mă tem, dragă,
mă tem să nu fim confundați!

E păcat să mori în locul altcuiva.

Pieptănarea de băutură și mâncare

Dacă stau întins înseamnă
că vreau să mor.
Moartea stă la ușă
și eu nu știu. Eu ling castroanele
fără să mulțumesc.
Dacă iubești pe cineva
greșești. Îi spui adevărul
și pare un lucru absurd.
Scuipă otrava, prietene!
Așa e muzica sufletului:
ca un cântec nădușit.

Poem fără cenzură la douăzeci de ani

Am mers pe drumuri. Tristețea mea,
deși tânără,
a mers din poartă în poartă. Am cerșit.
Mi-am cerut fericirea.
M-am dus la cei care nu mi-o puteau da.
M-am dus la cei care ucideau liniștea.
Uneori m-au confundat, adică întotdeauna.
Dar nu voi lăsa hârtia
să se usuce, până când eu n-am
să fiu văzut ca un astru.
Ca un astru care orbește
mințile care nu se bucură.

Traseul pustiit

Nimic nu mai răsună.
Parcă ne-am bucurat
prea mult și ne-am
îngândurat prea puțin.
Nu mai îmi vin
sunete tari din pădure.
A intrat totul în amorțire.
Chiar și eu am intrat aici,
în acest lanț al slăbiciunilor,
pentru ca să văd cum mor bucuriile.

Vină abandonată

Fiecare moment e o
singurătate dulce.
Mă pierd ca într-un vis abia
născut.
Îi savurez lipsa lui de aroganță,
tăcerea, cuviința.
De ce nu ar fi totul
atât de frumos?, îmi vine să țip.
De ce nu ar fi?, țip, totuși țip.
Eu ies afară
pentru ca tu *să intri* în inima mea.

Vânzare de nori

Să nu dai cu inima ta
în fiecare peruzea!
Să o ții acolo,
spălată și pusă la soare,
căci inima doare.
Dacă o îmbraci, atunci să o lași simplă,
să o lași cu dare de mână.
Inima e cel mai mic om și cel mai mare univers.
Inima e cea mai mare casă și cel mai lung poem.
Să nu dai inima ta unui porc!
Mărgăritarul e o apariție rară.

Cele nouă fericiri

Fericit este cel care n-a văzut moartea.
Fericit este cel care
s-a crezut un fulg de zăpadă.
Fericit este cel care a plâns pentru orice lucru.
Fericit este cel care a mâncat idei dumnezeiești.
Fericit este cel care a iubit
și n-a cerut nimic în schimb.
Fericit este cel care
s-a lovit de propria sa dăruire.
Fericit este cel care
n-a avut nevoie de cuvinte.
Fericit este cel care nu și-a schimbat inima.
Fericit este cel care nu a cerut nimic în plus.

Competiție

Muzică rece, fără nicio legănare
a mâinii.
Te privesc și nu-mi
spui nimic.
Muzica e prietena noastră,
a doua noastră moarte.
Te privesc și nu știu ce să-ți spun.
Muzica e o consolare
fără niciun sprijin.

Caracter uleios

Calc încet, firav.
Din toate părțile mi-e teamă.
Între mine și inima mea
stă o mare prăpastie.
Mi-e teamă să nu-mi auzi
greața.
Calc încet în dimineața asta,
calc cu sfială.

Boală insurmontabilă

Zgomotul caselor care se
rup.
Zgomotul trandafirilor care
ard.
Zgomotul zgomotelor pe care
îl provoc.
Toate la un loc sunt o plată
neprevăzută.
Numai că
nu se știe.

Accese de simpatie

Îmi vine să rup zăpada.
Mă intoxică albul,
albul mult.
Mi-e teamă să nu orbesc,
să nu-mi cadă ochii
într-o singură culoare.
Cineva mi-a spus că
mă înfricoșează
măreția.
M-am uitat la acest
cineva cu mirare.
Să știe oare și acest cineva
adevărul?

Unui poet

Calul acesta mănâncă sânii
de porțelan ai tabloului.
Calul acesta și-a făcut
un grajd măreț în turla catedralei.
Calul acesta a ajuns
să fie prostit de orice mucos.
Calul acesta și-a pus
umerii la spălare,
la a doua spălare.
Poetul acesta și-a scris numele
pe colții cuvintelor.

Funcție liniară

Colo, în retragerea
apelor,
te-am văzut,
te-am subliniat pe tâmple.
Oh, dorul de tine
mereu mă doare!
Am tot încercat să te uit.
Am tot încercat, am tot
încercat...
Dar m-am lovit de imaginea ta
ca de un aisberg
prea întins.

Ramă de tablou

Miros a patimă;
tu miroși a pământ.
Miros a cratimă;
tu a frunze căzând.
Miros a dantelă;
tu a sânge de cal.
Miros a ciupercă;
tu a spumă de mal.
Miros a coridă;
tu a pat desfăcut.
Miros a ploaie;
tu a oală de lut.

Circumvoluțiune

Sunt suprem ca
răsăritul de soare
și de aceea te întinzi
din născare.
Port bruma pe ape,
floarea caișilor putreziți,
clinchetul gutural și torid
al iepelor.
O, Doamne, un poem nou
e o alinare,
e o țară liberă!

Neajuns

Dacă nu ne iubeam
atât de mult ne-am fi înfrățit cu grâul.
Primăvara ne-am fi făcut verzi,
prea verzi pentru aer.
Am fi stat în bătaia ploii și a soarelui.
Ne-am fi iubit dar nu mult.
Însă când ar fi venit secerișul,
secerătorii
ne-ar fi spus să ne mutăm
casa noastră.
Și unde,
dacă noi ne iubeam
prea mult?

Iarna mea

E din nou înzăpezită
gândirea mea, casa mea,
camera de la stradă.

Acolo stau eu și scriu.
Acolo stau eu și dorm.
Acolo mă întreb cu patimă
dacă mai trebuie
să sper.

Și îmi impun să râd.
Și îmi impun să ridic
brațele în sus.

Până la urmă voi găsi
un nou stil de a transcrie
sentimentele.

Până la urmă voi face din iarna mea
un anotimp
fără final.

În semiton

De tânăr nu mi-au plăcut
ochii triști.
I-am urât și am plâns pentru ei.
Iubirile mele au fost
luminate de ochi.
Le-am iubit ochii
și le-am savurat lumina.
Când tristețea și-a zidit
un refugiu în mine
nu mai mi-au plăcut.
Mi s-au părut reci
și fără tărie.

Rol sinucigaș

Vorbesc.
Nu contează cu cine.
Vorbesc de unul singur.
Vorbesc ca și cum m-aș adresa
cuiva.
Sunt singur.
Vorbesc cu pereții camerei mele.
Ei sunt albi și
tac în mod absolut.
Eu vorbesc.
Le vorbesc ca și cum
i-ar interesa
acest lucru.

Apocrif la sfârșit de carte

Am scris versuri
neînțeles de clare.
Poezia nu,
nu poate fi schimbată
cu uitarea!
Eu i-am întins poeziei
brațul și i-am
reașezat coroana[3].

---

[3] Ultimul poem al volumului. Am terminat al 19-lea volum de poezie în ziua de 3 noiembrie 1997. Aici am redat doar *o parte* din carte.

Cum trăiesc oamenii în timpul unui cutremur de soare
[vol. 20 de poezie/ 1998]

Deznădăjduit

Niciun poem nu mă poate consola,
nu-mi poate aduce
înapoi ce am pierdut.
Ce pierzi nu mai poți regăsi.
Ce pierzi e pierdut.

Nu mai poți repara nimic,
chiar dacă vrei, chiar dacă ții
cu tot dinadinsul.

Ziua de ieri e pierdută.
Ziua de azi îți trece pe sub degete.
Mâine nu ai timp.
Te grăbești și nu ai timp.

Așa se duce viața omului.
Așa uită omul că e viu, că e unic,
că e lăsat de Dumnezeu
cu un scop anume.

Niciun poem nu mă poate consola.
Fiecare, o spun drept,
mă îndurerează și mai mult,
și asta când eu știu care e cuvântul,
care e speranța omului.

Poetul

Poate poetul e o altă
dezamăgire,
poate e o altă șansă de a-ți trăi
viața.

Plasticitate

Jocul acesta ne-a făcut inegali.
Acum o știu,
o știu prea bine.
Nu mai aștept să primesc un cadou,
un surâs de
zăpadă.
E ceva frumos dar utopic.
Acum mă gândesc
la duritatea vocii și a trupului,
mai ales a aceluia din urmă.
El mă agonizează.
El îmi exaltă nervii.
Definitivul joc.
Complexantul joc pierdut.

Ubicuitate

Să-ți dau un sfat care te va umili.
Să-ți spun că nu mai are sens
să iubești.
Să-ți spun că ne prefacem
că suntem *buni* și, mai ales, că
zâmbim.
E o otravă dulce
și un cântec prea beat,
prea imbecil.
Cel bolnav, cel cu mintea goală,
o știe prea bine.
Nu greși încă o dată!
Te avertizez din gelozie. Nu am nimic
din omul bun.
Îți spun numai din gelozia
de a nu mai greși. Atât!
Atât cât soarele mai e lumina noastră.

Cursivitate

M-am trezit și nu știu
de ce am senzația că dorm.
Mă inund.
Îmi cade ceva
din spațiul umbrei mele.
O greață mă ține pe brațe.
E atât de dulce,
atât de dulce scuipatul!
Tu nu spui nimic în această zi. Ești
supărată pe mine.
Eu îmi beau cafeaua.
Apoi mă privesc în geam
ca și cum oamenii sunt niște
tablouri.

Tradiție

Iarna nici măgarii nu
sunt frumoși. Nici poteca
pe care eu mergeam nu e
curată. E solzoasă natura.
Parcă nu o mai aud bine. Se retrage
în fundul universului casa mea,
buna și calda mea casă.
„De ce pleci?
De ce nu mai rămâi?”.
Strig răgușit, în urma unei fete
cu fote albe.

Narcisism contemporan

Mă strâng în brațe.
Mă simt liniștit așa.
Mă îmbrățișez singur,
cu brațele mele propriul meu trup.
Nu mai e nimeni
în afară de mine.
Mă sărut,
mă sărut pe umăr.
Căldura mă face liber.
Nu mai e nimeni
în afară de mine.
Mă strâng în brațe.

Penitență

Iartă-mă!
N-am să te mai rog
nimic.
Nu pot să plec, dar voi rămâne
pe aproape.
Tu stai liniștită.
Numai eu sunt
cel neliniștit.
Bucură-te de iubirea
pe care o ai,
de cea pe care
o primești!
Eu voi sta pe
aproape,
lângă tine.
Când vei avea
nevoie de mine,
eu voi fi lângă tine.
Iartă-mă!
Cel mai greu îmi e să știu
că nu m-ai iertat.

Picanterie

Prietene, ești un jeg parfumat,
un soare pe care l-am găsit pe stradă,
aruncat,
cocoloșit.

Nu știu de ce mi-a păsat
atât de tine.
Nu știu de ce ne-am frunzărit
atât de pedant.

Impostori ca tine merită
să fie roși de șobolani.
Impostori ca tine au nevoie
de un cui dublu.

Ești un jeg, prietene!

Și tu credeai
că nu pot să fiu
lamentabil.

Replică scrisă

Oamenii aceștia sunt plini
de moluz[4].
Ei tac când li se spune.
Ei surâd când au nevoie
de vreun lucru.
Nu mai știu când
să fie ei înșiși.
Nu mai știu dacă azi
trebuie să trăiască sau nu.
Le e teamă
oamenilor acestora.
O teamă scârbită de viață,
scumpă doamnă.

---

[4] Forma veche a cuvântului *moloz*, păstrată regional în Teleorman.

Concret

Eu nu pot să te conving
dar pot să-ți spun adevărul.
Altcineva nu va face
acest lucru.
Tu ești tânăr,
un ideal care te bucură.
Nu vezi răul în fața ta.
Tu admiri lumea,
o admiri.
Lasă-mă să-ți spun adevărul!
Un poet poate să-ți spună
adevărul mai bine ca un filosof sau
ca un sculptor.
Adevărul îl poți privi prin sufletul meu.
Eu nu vreau să te conving.
Cel care vrea să se convingă
trebuie numai
să mă asculte.

Alternativă

După toate cele scrise
mai mănâncă mere,
subansamble, etajere.
Nu mai spune toată ziua
că te doare,
că te-a ochit
papagalul ce mânca din infinit.
E loc și pentru proști.
E loc și pentru oamenii amărâți.
Dar ei nu fac poezie și nici cultură,
ci negreață sub unghie,
crizanteme de mâncat nori.
Odihnește-te, omule!
Odihnește-te și lasă greul
în seama ușorului!
După toate cele scrise
nu mai știi ce să vorbești.
Nu ai teamă, cretinule!
Oboseala e pentru tot omul,
pentru tot neomul.

Teamă adâncă

Ce mă fac de mă lovește
turbarea,
trosnetul luminii crepusculare?
Ce mă fac dacă nasul meu
nu va lumina floarea?
Ce te faci tu,
bunica mea, bunicul meu,
mama mea, tatăl meu?
Când va muri viața noastra
și ne vom plânge în scutece
ca pruncii,
spre ce stea
vom mai privi aiuriți?

Pretenții

„Nu mai lua toate lucrurile în serios!
Treci mai degajat
și nu mai purta negru!
Zâmbește, te rog! Caută
să alegi o întrebare mai directă!”.
Mi se spun aceste concluzii,
mi se spun aceste lucruri
la ureche.
„Prietene, te rog eu,
suntem între cei care nu știm ce zici!”.
...și eu am tăcut.

Argumente solide

Adevărul unui om iese
până la urmă la lumină.

Nu trebuie să plângi pentru el,
să rupi monede în mâini,
să înghiți garduri sau
mașini metalice,
dure.

Adevărul e lucid și iese la lumină.
Dacă eu uit de el, el nu uită de mine.

În clipa în care istoria îl va cere,
în clipa în care istoria
îmi va cere adevărul meu
el va fi spus prompt,
el va fi spus pe măsură.

Poate nu va fi crezut
din cauza subțirimii lui.

Dar el va fi scris și,
mai ales, va purta numele meu
și gloria mea.

Mi se vor ierta lucrurile comune
și mi se vor scoate
în evidență calitățile excepționale,
iubirea mea pentru om,
nestăvilita mea iubire
pentru tot ce există.

Se va spune cât am iubit
și cât am suferit
din cauza inimii mele bune,
a sincerității mele sfinte.

Acesta va fi adevărul,
adevăr pe care nici eu
nu-l voi mai recunoaște,
pentru că zilele
îmi șterg memoria
și mă interesează
un viitor cu accente
neprevăzute.

Mă întreb ce e adevărul.
Dar retorismul meu e
numai unul de suprafață.
Și îmi spun cinstit,
mie însumi,
că tot ce ține de mine
va vorbi, într-un timp
al viitorului,
va vorbi în favoarea mea.

Spațiul vital

Dacă tot ce scriu eu
va fi crezut un minut
voi fi fericit. *A fi crezut* e
un mare dar al lui Dumnezeu.
Numai Dumnezeu e crezut,
iar omul trebuie să fie ascultat.

Dar eu am spus să fiu crezut,
adică să mi se admită
ceea ce simt
și nu mai pot să țin în mine.

Când citesc un poem unui bărbat,
acel bărbat vreau să-mi simtă durerea,
să plângă din cauza acestui
sentiment intim și mângâietor
până la urmă.

Când citesc un poem unei femei
vreau să fiu crezut,
vreau să se admită că am vrut
să spun adevărul
și am vrut să-l spun
fără menajamente.

Așa și la ceilalți, adică la rudele mele, la prietenii mei și la...și la...și la...

Scriu dintr-un motiv de măreție.
Nu vreau să fug de acest lucru!
Scriu din simțirea măreției,
a gustului pentru subtilitate,

a nevinovăției demiurgice.

Căci mă simt om
numai când pot să numesc sentimentele.

Dacă nu sar gardul pe fiecare zi,
dacă nu mă arunc în cuvinte,
nu mă pot simți eu însumi.

Însă nu sunt narcisist. Eu mi-am
spus doar părerea despre mine.
Nu sunt narcisist, pentru
că îi iubesc pe alții mai mult decât pe mine.
Viața mea,
deși costă mult,
deși nu costă nimic,
mi-aș jertfi-o pentru cei pe care
îi iubesc.

Așadar nu pot să fiu
doar o narcisă, ci sunt, în același timp,
și floarea și iarba și pajiștea.

Vă rog să reflectați la acest lucru:
eu vreau să fiu crezut!
Și vreau să fiu crezut,
pentru că eu cred
în oameni.

Fără această încredere
n-aș fi bun de nimic.

Vă rog să mă credeți, dragii mei:
fiecare vers este o liniște a sufletului meu
și o sinceritate care nu vă deranjează!

Urgisit

Când ești *un nimic* se simt pietrele
și tăcerea se apropie
de tine,
te sărută pe umăr.

Te vezi în față
și nu te vezi
în tine însuți.

Nimeni nu te arată
cu degetul.

Nimeni nu-ți dă un loc
în mașina sa.

Ești *un nimeni*, dragul meu!

Ești *un lucru*
pe care nu-l poți întreba
nici măcar de vorbă.

Periclitare

Credem mai mult în minuni false.
Dragii mei, ni s-au împuțit creierii,
mirosim a tort acru! Iubirea noastră
a devenit o mascaradă.
Ne gândim numai
la cât de dulce e
să fii un gâniat.
Nu mai contează
că adevărul se rupe.
Nu ne mai pasă
că urmașii noștri
n-or să aibă
ce să învețe de la noi.
Bem și fumăm copacii.
Însă aceștia, chiar și aceștia,
nu ne mai aparțin.

Ce nu mai știi

Poți să nu mai crezi în nimic și totuși
să afirmi acest lucru. E un lucru
elegant, de bună creștere.
Nu știi dacă contează și totuși
afirmi că e un lucru
important.
Ce e important?
Poate că nu ai niciun ban, nicio valoare,
nicio nuanță, niciun fiu.
Ce nu e important? Nimeni nu știe
și nimeni nu se întreabă.
E greu să gândești lucruri ușoare.
Lucrurile grele cer un efort prea mic.
Mai bine nu mai ne întrebăm
nimic și ne păstrăm sila
curată.

O metaforă

Când luminile sunt aprinse
nu se vede prea bine. Ele te orbesc.
După ce se sting, toate privirile
sunt uimite,
unele chiar emoționate.
Se gândesc la cum de n-au văzut,
deși era lumină.
Se gândesc la cât
de nesimțitoare au fost.
Nu era mai bine să le vadă atunci?
Nu era mai bine să nu greșească?
Dar regretele sunt întotdeauna
la urmă și niciodată
înainte.

În apărarea lor

Tinerii au prea mult
temperament.
Din această cauză
sunt mânioși și
pătimași la culme.
Și un fir de praf îi mânie.
Și faptul că cineva
nu-și merită locul.
Tinerii nu știu
să facă compromisuri.
Și când nu vor ei,
viața le propune
un loc doi nemeritat.

Fapte autentice

Ferește-te să fii *bătrân*!
A fi bătrân e totuna cu *a fi mort*. Aceștia
nu știu nimic. Aceștia știu numai că
nimic nu se merită.
Nu au învățat nimic în plus. Ba, mai mult, au
uitat, au uitat de la mână pân' la gură.
Nu! Viața nu te face înțelept.
Viața te face flămând și dezgustător.
Ferește-te, de aceea,
de a fi *bătrân* sau *înțelept*!

O persiflare

Când cineva țipă înseamnă
că nu vrea să moară. Sare din flăcări,
mănâncă murdărie, dar nu vrea să moară,
nu vrea să moară.
Viața te face egoist. Ce e al tău
pare a fi etern. Ce e al tău crezi că e
numai al tău.
Așa ne minte viața
sau așa ne mințim noi.
Plăpânzi și plângăcioși
ne sugem halvița, dar nu tăcem.
Mai țipăm printre atâtea vorbe,
dar nu mai sunt urechi
înțelegătoare.
Țipăm degeaba.
Până la urmă tot murim,
tot murim.

Doliu

Unui tată disperat

Fiul meu a murit
și nu mai e nimeni
care să îmi umple golul,
cerul acesta de frunze,
frunze, frunze,
frunze...

Constatare dureroasă

Peste tot numai oameni ramoliți.
Aceștia nu mai cred nici că mănâncă,
nici că trec strada. Celelalte lucruri
nu se mai pun în lumină. Toți
se retrag în umbră, în lașitatea de a nu
spune nimic.
Dar poetul le spune că
și nimicul are
memoria lui.
Iar, la sfârșitul drumului,
și această memorie
își va cere drepturile.

Cu luare aminte

Un poem pare
să fie făcut degeaba.
La urma urmei
fiecare lucru e o gratuitate.
Mănânci o friptură și
puteai să nu o mănânci.
Boala scutură fruntea
și o umple de semne.
Fii atent, cititorule,
la ceea ce spui!
Ceea ce spui
nu e totuna cu ceea ce simți.

Rugăminte

Nu-mi imita plânsul!
E plin de
o durere mută care țipă.
Țipătul meu e ca un fior.
E unul care
nu îți dă nicio imagine.
Tu îl simți numai dacă
durerea ți-e prietenă.
Tu îl simți numai dacă
cuvintele îți sunt prietene.
Altfel și pentru tine sunt mut.
Cerul meu e mut
și limba mea rostește cuvinte
intransmisibile.

Ca om

Sunt mort pentru lumea aceasta.
Eu simt numai o lume neprefăcută,
o lume care se naște
și se naște
și tot se naște.
Ceea ce e stereotip
mă umple de greață.
Ceea ce e o minciună
mi se pare dezonorant.
Eu sunt un mort pentru viață
și un viu pentru moarte.
Eu sunt un mort prea viu
și un viu de prea multă moarte.
Eu sunt un viu de vii
și un mort de morți.

Condiție obiectivă

Toată viața am încercat
să ating acel punct dureros
al ființei mele, unde energiile
sar ca vrăbiile pe ram.

Nu știu cât am atins
acea greutate,
greutatea dureroasă.

Am sperat să spun
în puține cuvinte
ceea ce într-o viață m-a sufocat.

Dar nu știu dacă
am avut timp sau versuri
care să cuprindă
această bombă atomică.

Eu am făcut într-o viață
tot ce s-a putut.

Dacă mai trăiam nouă vieți,
ca în poveste,
continuam aceste lucruri
extrem de frumoase.

Ca un miraj

Când mă trezesc
adesea uit cine sunt.
Par să fiu o imagine statică,
la care toți bandiții aspiră.
În somn concep poezii fără final,
ca și cum nu m-aș mai trezi niciodată.
Și când mă trezesc,
uimit de ceea ce se întâmplă,
îmi dau seama, ca un trăsnet
ce taie cerul,
că poemele acestea
nu sunt scrise și că vor pleca
odată cu sufletul meu.

Claustrofobie

Cuvintele mă adâncesc
în beznă. Bezna se adâncește
în sufletul meu.
Și văd oamenii în negru,
casele în negru,
viața în negru.
Dintr-o dată nu mai sunt tânăr
și nu-mi mai permit să fiu.
Vreau să văd cât de dureros
e să gândești și nimic
să nu se întâmple,
aproape nimic.
Vreau să văd cum este
să fii singur și să nu ai
niciun sprijin,
niciunul.
Numai arta
să-mi fie prietenă și
numai în ea geniul meu
să strălucească.
În rest nimic. Nu mai vreau
să am nici bucuria și
nici dușmănia clipei.
Vreau să fiu omul
care pătimește.

Cel care nu ești

Când te iei la întrecere
cu cel care aleargă
începi să gâfâi.
– Ce se întâmplă, îngâmfatule?
Nu mai poți să ții ritmul?!
– Ba da, pot. Însă el
aleargă mai suplu,
fără mare greutate.
– Și tu?
– Eu gâfâi puțin, doar puțin,
atât cât mi se poate permite.
– Eu cred că nu știi să ții ritmul,
marele ritm.
– De unde ai luat și ideea
asta tâmpită?!
– Nu știu, dar e adevărat.
Cel care aleargă
vede numai finalul.

Confesiune

Când eram mic (am fost și așa ceva)
îmi plăceau poveștile.
Poveștile noastre românești
știu să te fascineze,
să te umple de vise.
Îmi plăceau eroii pozitivi,
deși, câteodată,
doream atât de mult
să fiu un zmeu,
un zmeu rău
și răzbunător.
Făt-Frumos era bun,
generos, fidel,
dar nu era de ajuns.
Începusem să văd
că oamenii mor
și nu puteam
să-mi explic de ce.
De ce le trebuie
sicrie?
De ce plâng?
De ce nu râd?
Mă întrebam
fără să-mi dau seama,
fără să-mi dau seama
că eram copil.
Îmi plăceau poveștile,
dar nu îmi plăcea
să fiu rolul principal
al niciuneia.
Îi lipseau lui Făt-Frumos
patima nebunească

pentru viață,
disperarea,
frica de moarte,
ușa care nu se deschide.
Vedeam aceste lucruri
și câteodată suspinam.
Suspinam pentru
că și cărțile mint,
din păcate.
Când eram mic
eram dus de
frumusețea imaginilor,
de luxuriantele păduri
fremătătoare,
de izvoarele lor,
de florile lor plăpânde.
Eram dus...
de parcă sufletul
îmi ieșea din trup
și se unea cu ele.
Când eram mic
vedeam lucrurile mici.
Acum, când m-am făcut mare,
nu mai văd mare lucru,
nu mai vreau să văd
niciun lucru.
Niciun lucru din cele
care n-au simplitatea
cu care sunt învățat.

Amintire

Stam lângă pârâiaș.
Apa avea
o muzică pură.
Vedeam în apă
pești mici și cu ochii
ieșiți în relief.
Păreau niște linii sclipitoare
care spărgeau apa.
Viteza lor mă uimea.
Din când în când băgam
mâna în apă
să prind aceste linii.
Dam de o apă rece
care mă electrocuta.
Însă nu prindeam
niciunul.
Aveau o viteză uimitoare,
iar eu o mână de copil.
Aveau o viteză ca secunda,
pe care nu o putem grăbi și
nici recupera.

Poezia mea lucie, aroma mea de migdale, câte știe!...Câte vrea să uite!...
Pe lângă garduri lăsate
în dorul lelii strig adevăratul nostru portativ, notele muzicale,
în care să cântăm colinde vechi,
părut noi, părut nedureroase.
Dar vara e foarte departe!...Acum suntem în anotimpul gerului,
al celui care îți îngheață sângele și
te face să răsufli greu...
O, ce greu e de fiecare dată!...
N-aș mai vrea să încerc, dar nu mă lasă setea.
Aș mai bea o apă
și nu din aceea stătută.
Aș mai bea un vin mirosind a butoi
și un măr aș mai mânca,
un măr pe care să-l simt la gingii...
...Poezia mea cu aromă de anahoret,
de cerb rănit când vrea să bea...
Și eu, poetul sincerității,
cel care locuiesc în *amin*,
în *Doamne miluiește!*...
Aș mai vrea să cânt
pe dealuri și să țip, așa,
fără niciun auditoriu,
despre cât de mare și
de frumoasă e frumusețea
pe care o port în mine
de la Dumnezeu.

L-am rugat pe cel ce mă asculta

Te rog, nu-ți irosi timpul și
nu te îndrăgosti de neisprăviții,
care știu să te prindă în vraja dulce
a cuvintelor!
Mergi pe drumul tău
și nu da atenție la cei
care cobesc.
Doar atât știu să facă:
să vorbească de rău,
să spună lucruri marțiale.
Ei nu mai știu ce spun
și, de oftică, spun orice
numai ca să nu tacă.
Nu vă mai chinuiți, prietenii mei!
Nu îi mai chinuiți
pe cei care vă aud
sau vă citesc!
Bărbații trebuie
să-și crească copiii,
să aibă grijă de neveste.
Femeile trebuie să aibă
grijă de casele lor.
Nu le mai suciți mințile!
Cântațile lucruri însorite
și nedezamăgiri suave,
care te prind în dulceața lor.
Lăsați-i pe oameni
în iluzia lor și voi
păstrați-vă adevărul!
Știți și voi, dragii mei,
că adevărul nu face bine
decât morților.

Migrație

De o viață cu prea multe întrebări
mă întreb eu
și nu mai e un rezultat,
ca și cum lebăda
nu mai plutește
pe ape, ci
în ape.

E ora a patra din noapte
și de o viață plină
de lopeți de circ
mă întreb eu.

Doamne, nu sunt prea multe
întrebările pe care
nu le știu?

La masă cu o persoană nevăzută

Vorbesc cu tine, cel care
ești o persoană nevăzută,
o rupere din întunericul
care îmi stă în față.
Eu îți spun ție lucruri personale,
drumul care trece prin canale,
o odă și zece oale.
Eu vorbesc ca într-o
statuie.
Eu sunt un ochi,
iar tu celălalt ochi.
Eu sunt gura,
iar tu lipsa ei.

Continuitate

Farmecul liniei e acela
că nu știe cât ține,
că se îndoaie vara în terține...
Cât ține? Ne ține?

S-ar putea să se rupă
și să ne sărutăm după.

Dar linia sare în contratimp
cu oricine și nimeni nu întreabă *pentru cine*.

Acesta e timpul nostru,
călători de linie întâi!

E un timp care
ne are la mână și
pe care îl avem
în inimă tot timpul.

Regrete tardive

Această exprimare
e ca o pasăre călătoare,
cu puii loviți de întristare.
Cât mă doare?...

Dacă nu aș putea,
m-aș lăsa înghițit de ceva,
m-aș despuia de tâmpla mea,
de noaptea care va urma.

Dar eu mă exprim perfid
și fidel și știu
cât e de dureros
cu un ochi scos,
cu un minus scos,
cu o vacanță scoasă,
cu o tinerețe nelocuită...

Confidență

Seara mă consolează
tristețea ploilor cenușii;
orice moft are pantofii gri.

E jovial să simți acest lucru
și, mai ales, lunecând;
eu nu sunt unul de rând.

Ce-aș da să simt aerul
și să nu iau foc!

Ceea ce îmi doresc

Îmi doresc să trec
nepăsător și să fluier. Mă va auzi
o stea luminată slab.
– Sunt singur...
– Cine e acolo?, mă va striga noaptea.
– Eu, cel alungat din răsfățul cântecelor...
– Nu te mai știm, vor răspunde ei,
zmeii cu flanelele lor lungi,
cu mustățile lor tinere,
cu femeile lor dulci.
– Cum nu mă mai știți?, îi voi întreba eu.
– Nu îi ținem minte pe cei care au fost. Trecutul e pierdut. Pe noi ne interesează numai prezentul.
– Și dacă nu i s-a dat nicio șansă?
– Cine mai crede în șanse?
– Eu, eu mai cred!, mă voi repezi să le-o spun. Eu, eu cel rătăcit în pădure mai cred.
Dar ei au râs, au râs de mine
ca de o tinerețe trecută. Pentru că nu știau
că vine o vreme,
când toți cei care au râs,
vor plânge...

Vagabondaj

Pe stradă, cu mâinile înfășurate
într-o letargie, poate șiroind
de beția cuvintelor,
de poeme care vor
să se nască toate odată,
mă întrebam de ce sunt
compromis și de ce nu aș putea
să mă răzbun literar, așa încât să aud
că mi se cere iertare,
iertare de la cei care
nu au crezut în cel hulit.

Eu însumi bârfeam și,
ca să fim drepți, aveam și de ce,
aveam în numele cui să cer
o scriere corectă a istoriei.

Pentru că poezia are
nevoie de cei care îi scriu istoria,
de cei care îi știu tainele,
de cei care sunt *poezie*.

Dar acum eu sunt mahmur
și îmbătat de cerurile mele,
fapt pentru care îi iert pe cei care
m-au torționat,
adică pe cei care *nu iartă*.

Pentru că poezia e și *iertare*,
o mare dragoste pentru toți.

Întâmplări romanțate

E ușor să dai
o replică scurtă unor
domni bine educați, dar
lipsiți de miez. E chiar
un amuzament
pe care mi-l permit.

Eu spun că e ușor
și îmi stă în caracter
să fac acest lucru.

Le închid gura
și începem să râdem
sau să negociem
alte cuvinte
pentru
o altă replică.

E ușor să spui o glumă
pentru care să nu mai ai replică.

E stânjenitor, o știu prea bine,
dar merită să savurezi
momentul.

Eu fac mereu glume
de prost gust
și mă bucur.

E ușor să consolezi
când tu nu te afli

în impas și chiar să plângi
pe marginea temei.

Te vor crede numai
cei proști sau cei foarte
înrădăcinați în problemele religioase.

Alții nu te vor crede.

Alții se uită bine
la cel care vorbește.

E ușor să scrii poeme bizare
și să găsești o rimă fosforescentă.

Dar prin asta nu te simți poet,
nu te simți în sexul cuvintelor.

Alții nu te vor crede.

Alții se uită bine
la cel care vorbește.

Negru pe alb

Poezia nu m-a căutat niciodată.
Eu, ca un nebun – și ce nebun?! –
am căutat-o.

Ea nu a avut nevoie de mine.
Numai eu: da...
Numai eu am dorit această fantomă
care a distrus
multe vieți, multe
dorințe supreme.

Dacă aș fi fost mai vigilent
nu mă prindea.
Dacă aș fi fost...

Dar m-am dus în fața ei
și i-am șoptit la ureche nopți lungi
și cât de dor îmi este de lamentabilul *acasă*,
de faptul de a spune: *acasă*...

Dar nu m-a crezut
când i-am spus!

M-a izgonit din cutia ei ceramică,
din patul ei suculent,
din piele,
din măduva oaselor,
dintre noi,
dintre mine și durerea prietenului meu ucis.

M-a izgonit și m-am simțit mințit
și am spus: „Viața te minte!

Din cauza ei îți faci
iluzia că ești *cineva*,
că despre tine
se va auzi peste veacuri”.

Se întreba și se tot întreba
steaua de pe cer,
se tot întreba.

Am mâncat din iluzie.

Al dracului făcut,
cum am mâncat tocmai
din torsul pădurii
de ceață?!

Și se tot întreba
pisica blondă și
eu îmi tot ziceam:
„Eu m-am rătăcit.
Eu mi-am pierdut atenția
de la lucrul principal”.

Cascade

Să fim serioși: nu era nimeni
atât de trist și, în același timp,
de fragil, aidoma unui
început de alb,
ca un început
de alb...

Tocmai mi-am zis:
„A te minți e banal,
a-ți pune gândul să taie porcii
e un cal tânăr,
dar murdar pe piept,
nespălat de ape,
nespălat de ninsoare”.

Și când să ies
m-am întâlnit cu
poetul acela, cu nesăbuitul acela
care nu știe
să se poarte cu oamenii.

L-am salutat,
dar prea stins ca să-i placă.

L-am salutat
și părea bolnav
sau poate doar
mi s-a părut mie,
ca în fiecare zi de la Dumnezeu.

Și el s-a uitat la mine...
A tăcut...

În trecere

Versul acesta mi-a rupt
imaginația și
mi-a secătuit
puterile.

Miroase urât, a fum.
Miroase urât, a greață.

Cât m-a umblat el!
Câtă moarte mi-a rupt din brațe!

M-am crezut blestemat și am fost.
Nimic nu mi-a ieșit bine.

Dă în foc viața mea.
Se rupe de negru ce e,
de întins ce e…

Se rupe de sensibil, Doamne!

Vânătorii de un singur iepure

Dacă ni s-ar fi spus
să nu mai căutăm
acum eram liberi,
vânam iepuri
prin pădure.

Nu umblam după unul,
după acest iepure
care există doar cu numele.

Vânători suntem
dar nu avem pradă.

Prada noastră e
o iluzie bine ticluită,
pe care noi am crezut-o
și, vai nouă,
am urmat-o.

Ne-am părăsit tinerețea pentru ea.
Ne-am despărțit de
soțiile noastre, de
părinții noștri,
de toate rudele noastre,
pentru ea...
numai pentru ea...

Am crezut că
vom face din ea
un trofeu,
unul și numai unul.

Dar toți am ochit
același iepure.

Toți ne-am pierdut viața
pentru același iepure.

Nu e prea târziu să mă las,
dar nu mai sper în altceva.

Voi alerga după
acest animal inexistent.

Voi alerga
până în ultima clipă.

Și, fie ce-o fi!

Viața mea și așa
nu-și avea un rost.

Mă consolez numai cu faptul
că am alergat
după acel iepure,
până când
nu l-am mai văzut.

Fără doar și poate

E prea greu să renunț la plăcerea de a fi viu.
E un risc prea mare.
De pomană stau
dar tot nu mă dau.
De stâncă stau
dar tot nu-mi vine să plec.
Unde să plec dacă nu știu unde?
Aici mă doare pe mine inima.
Aici m-am născut eu *poet*,
poet al acestui suflet nemuritor.
Nu vreau să plec,
chiar dacă brazii mă împing de la spate.
Nu vreau să plec, chiar dacă
apele sunt line.
E prea greu
să te înveți cu viața
și apoi să o părăsești.
Spune, mortule, n-am dreptate?

Cadouri

Întorc înapoi ce-am primit.
Nici mai mult și nici mai puțin.
Am primit fiere, dau fiere.
Am primit sinceritate, dau sinceritate.
Am primit dor, dau dor.
Întorc fiecăruia cât îi trebuie,
cât are nevoie.
Să nu zică vreunul că nu i-am plătit.
Și mie să nu-mi plătesc,
că e mai bine să fii
gol și singur.

Suspine

În nopțile când am așteptat
să fiu mângâiat am fost batjocorit.
O, nici nu vream prea mult!
Vream să mi se dea atunci,
atunci când îmi trebuia.
Eram socotit un om nerecunoscător
pentru că
nu zâmbeam fiecăruia,
nu mă ploconeam
în fața fiecărui mitocan.
Eu țineam la demnitatea mea.
Eu știam de ce fac acest lucru.
Acum nu-mi mai trebuie mângâiere.
Acum nici clopotele
nu mă rog să-mi fie trase.

Vârteje

Îți spun să te doară,
să te usuci ca o piatră chioară,
să te vezi atârnând de mine,
de poetul fără bani
și fără rime.

O oră de dor,
o sărutare fără amor,
să vezi viața tăcând
și morții dansând.

Și dacă n-o fi
și n-o fi,
atunci stele vor luci
și te vei îngălbeni
și vei albi
și te vei îngălbeni
și ochii mei vei potoli.

Cursă

N-am vrut să-ți spun;
toți muritorii mor și apun,
ca și stelele, ca și cărțile,
ca și ceea ce vreau eu,
fariseul lui Tezeu.

Ne ducem pe apa sâmbetei,
ne întâlnim cu misoginii,
cu nesiguranța păcatului
și a rușinii.

N-am vrut să-ți spun;
eram prea umărit de taifun
și vorba mi se-mpleticea
și din aripi îmi cădea
și pe brazdă se năștea...

N-am vrut să-ți spun;
mi-era teamă
că o să mă crezi nebun
după tine.

Gaudeamus

Ultimul vers
e o noapte suspinată
și ca în ulcior scăldată.

Ultimul vers
e o vâltoare a norilor
și o femeie a însingurărilor.

Ultimul vers ești tu,
este sfânta mea dăruire,
este cosmosul ce l-am pierdut,
fărâmițarea mea în omenire.

Ultimul vers e necunoscut de mine
și poate nici să nu fie,
ca între Sfinți,
cea din urmă e prima nebunie.

Ifos

Eu am atentat,
spuneți voi, la liniștea norilor
și apoi m-ați găsit
bolnav.
Poate sunt, stricăcioșilor!
Poate sunt, dar nu e adevărat
ce se spune despre mine!
Dacă ar fi adevărat
nu m-ar durea să o recunosc.
Eu nu sunt
și văd cum
mă judecați pe nedrept.
Până când, neîndumnezeiților?
Până când trebuie
să ispășesc păcate
pe care nu le-am făcut?

Trăsnetul

Simt că nu mai am
putere să răcnesc.
O, cum o simt!
O, cum mă chinuie gândul!
În orice clipă îmi vine să turbez,
pentru că sunt prea plin.
Nu pot să scot focul pe nări
sau sloiurile de gheață din piept.
Aș face acest lucru în versuri la rând,
pe sute de pagini.
L-aș face numai
pentru ca să dovedesc că
sunt însăși natura,
că cerul e o rotiță a mea,
că boii sunt doar niște
biete făpturi ale mele.
Cine îmi reproșează acest lucru e orb.
Cine nu vede
cât sufăr ca pietrele,
ca furia mocnită,
ca marea învolburată,
dar care nu a trecut încă
peste maluri,
nu-și poate da seama.
Eu țin în mine
o țeavă de tun,
pe care o pot descoperi
numai nebunii,
numai ei și umbra lor.

Surprindere

Cum poate blestema iubirea?
Cum poate ea,
sublima și pura iubire,
să trimită sufletul meu
în chinurile Iadului?
Nu merit, fericiților!
Nu merit acest lucru, prea fericiților!
Eu am iubit și
nu mi-am înșelat iubirile.
Eu am sperat și
nu mi-am înșelat speranțele.
Numai iubirea ei însă m-a blestemat.
Numai cuvintele ei
m-au trimis în Iad, pe mine,
Doamne,
tocmai pe cel
pe care-l iubise!

Sensibilitate

Nu mai vorbiți despre Dumnezeu[5]
ca despre o târfă!
El nu este al niciunuia.
Plecați-vă în fața Lui și tăceți!
Să nu mai aud niciun
glas neutru, nicio plângere,
niciun regret!
El știe speranța voastră
și cât sunteți de plictisitori,
de orbi.
Vă lamentați degeaba
și pe mine mă ofticați
cu lacrimile voastre.

[5] Poem scris în ziua de 22 decembrie 1997.

Spirit justițiar

Cel care muncește
nu cere nimic mai mult,
decât ce este al său. Îi dai ce a muncit
și el pleacă frumos,
de parcă a văzut o minune.
Se bucură că nu trăiește degeaba,
omul care muncește.
Se bucură când își vede
copiii și nevasta mulțumiți.
Atunci poate să bea și el
o țuică fiartă în liniște.
Dați-i ce merită acestui om!
Nu vă uitați la el ca la un hoț,
pentru că el nu a furat pe nimeni!
El a muncit și merită să bea o țuică
fiartă în liniște.
El merită să își vadă
familia bucuroasă,
împrejurul lui,
în casă.

Lavandă

Dacă te îndrăgostești
de mine
nu o să-ți fie bine.
Bărăganul se va îndoi de șale
și o să văd prin albiile tale
prosoapele pe care le speli
și o să văd prin albiile tale.
Dacă te îndrăgostești de mine
o să-ți pară rău,
pentru că mama și-a teșit capul
într-o piramidă egipteană.
Dacă te îndrăgostești,
nu mai spun de cine,
după o lună o să vrei să-ți cumperi
alt fular, alt sutien, altă perucă,
altă viață.
Pentru că dragostea mea
te va schimba în mod iremediabil.

La modă

Am cumpărat o ridiche
în camera în care tu te-ai dezbrăcat,
păcat,
te-ai dezbrăcat.
Eu eram tânăr,
de mult timp orfan,
și nu știam
prea multe.
Tu m-ai înșelat
cu genele tale,
m-ai înșelat; ai făcut
din mine bărbat.
Păcat că nu ți-ai dat seama
decât mai târziu,
când eu ți-am cerut să mai vii
și să privim aceleași fotografii.

Stemă

Nimeni are un gât de rață,
de soldat alungit,
de pupăză, de paiață.
Eu i-am spus lui Nimeni
o poveste și el n-a înțeles-o.
I-am spus că
un bărbat tânăr
i-a pupat cocoașa
și i s-au murdărit șosetele
lui cele albe.
Dar că nu-i pare rău,
că nu-i pare nici bine
și că între bine și rău, ascuns,
stă un alt copil cu buza umflată,
o altă femeie dornică de aventuri.

Paparuda

Lecția s-a spus despre cel singur
și ea n-a durat mult.
S-a spus că cel singur
nu are cu cine vorbi
și nimeni n-a ripostat.
Apoi s-a spus că cel singur
ar vrea să se distreze, să mai schimbe
și el aerul
și nimeni n-a ripostat.
În cele din urmă s-a spus că cel
singur este poet.
Toți s-au mirat: Poet?!...
Da!...Ce, e anormal?!, a întrebat cel
care mi-a povestit mie această poveste.
Ei și-au lăsat șervețelele acolo, la masă,
și au plecat.
Nu pot să vă mai continui povestea
pentru că și eu sunt grăbit.
Plec! La revedere!...

Privilegiu

Un fir de iarbă e o mare
ceartă,
o natură moartă,
o roșie femeie în obraz,
o tinerețe cum nu mai pot,
ieri, azi.
Eu îl privesc –
o vigilență mă apucă.
Eu îl rănesc –
mă apucă o amețeală,
o amețeală instantanee.
Nu mai pot să fac ceva.
Aproape că mi s-au blocat
cuvintele pe trahee.
Un fir de iarbă este,
după cum v-am spus,
un fir de iarbă.

Iarăși lui Nichita

M-ai vătămat prea mult.
M-ai vătămat cu ochii tăi,
cu faptul că poemele tale îmi
incendiau inima.
M-ai pus să urc înălțimi
pe care nu le doream.
M-ai pus să nu mai fiu
un copil al mamei mele.
M-am luat după tine,
după litera M, după mortul
cu ochi de lumină, după lumina
cu ochi de infinit.
M-am luat după tine.
Când eram eu nu eram eu.
Când nu eram eu eram eu.
Când tu mă priveai
mi se părea totul nou,
chiar și faptul că eu zâmbeam
și faptul că tu îmi erai prieten.
Nu, nu suferеam de invidie!
Ferească Dumnezeu!
Iubirea ta era un zbor către cer,
o îndrăgostire în efemera mea viață.
M-ai vătămat,
te asigur de asta.
Dar mi-ai făcut bine,
cel mai puțin rău posibil.
Binele tău mă urmează
și stelele cad,
cad în fața mea
ca gutuile.

Mirabil

Așa cum ți-am spus:
chiorul m-a văzut,
surdul mi-a auzit cuvintele
simple,
cel beteag de picioare și-a lăsat
căruciorul cu rotile
și a sărit să mă îmbrățișeze.
– Eu sunt al vostru, le-am spus eu,
chiar dacă nu am
niciun handicap!
– Nu trebuie să fii ca noi
ca să simți ce înseamnă
un handicap.
Așa cum ți-am spus:
cel mut mi-a spus aceste
cuvinte.
Nu e o minune?

Disciplină

Dacă nu mă costă nimic
aș mai încerca să faultez,
să rup rotula arbitrului de centru.
Nu a știut când să se mascheze
și a strigat unui jucător – ce oroare! –
că timpul e o pierdere de timp,
o pierdere.
L-a auzit o fetiță, da,
o fetiță care mânca dulceață pe pâine
și și-a pierdut timpul
alergând după rațe împăiate.
Ca să vezi și tu pierdere!
Cine credea că un gest ca acesta
va pune pe gânduri?
Cine mai credea că vorbele nu ucid?
Dacă mai costă ceva
vreau să dau și eu un autogol.
Și așa împiedic lumea,
cursul istoriei noastre contemporane.
Cu un autogol m-aș scoate
din joc campion.

Gonflabilă

Vânătoarea oului,
tunderea calului de păduchi,
eu în vizită la propriu-mi spirit,
mătușă și unchi, mătușă și unchi.
Nu știu ce să-mi spun,
pun întrebări seci
și mă-ntreb elegant:
Când mai trec? Când mai treci?
Eu am să te aștept la autobuz
cu amintirile derulate
și tu vei veni de-a-n boulea
din față spre spate, din față spre spate.
Am să te pup, sufletul meu,
am să iau salariul în curând
și tu te vei mira:
De când! De când!

Mortua est

Nu mai se pierde,
nu se mai știe adevărul,
din această cauză mi-a murit părul,
bogatele mele statui
și idiomul ce l-am băgat în gutui.
Dumnezeu ne zâmbește,
ne sare din cărți despuiate,
regii mor și se duc,
se ruginesc în palate.
Poeții sunt doar nume,
numele celor ce mor,
adio, se spune,
adio puicuțe de dor.
Ce-ați făcut voi
sunt șperacle și fum,
acum drumul e altul
și epoca e de scrum.
În secolul al XX-lea
politica e cea care dictează
și noi, mătrăguna,
cea care desenează.
Desenăm, scrijelim de fapt
în nămol,
ne-am cumpărat o urnă
și un baston.
Aici aruncăm un carton
sau o alifie,
pentru cei care nu au,
pentru bolnavii de epilepsie.
Suntem galanți la culme,
stigmatizați de modă

și ascultăm o muzică
mult prea incomodă.
Iubim, iubim hazardul
dintre cifre
și ne încredem, vai nouă,
în zilele descrise.
Pe unele le știm din reviste,
pe altele din avioane,
așa zic eu: fiecare domn
stă în mai multe balcoane.
Doamnele sunt rare,
pot să spun inexistente,
dar ar fi o eroare
de sunete condescendente.
Lor le place coafura
mult prea degajată
și pedichiura
mult organizată,
în discuții grave
să se lamenteze
și cu indiscreții
să se menajeze.
Să profite dară
de o curtoazie
și ieșite-n lume
să cânte poezie.
Dar acesta este gândul nostru,
gând de dor și de tăcere,
patima azi ne subjugă,
mâine-s eu, restul: durere.
Dacă simt înalt, arzinte,
dacă văd că sunt solemn,
ce contează dacă steagul
este roșu sau torent?
Noi mimăm de când ne știm,

salutăm din mare ură
și proptim o mână-n gât,
mână rece, de curbură.
Insolația ne-apasă
și nebună este starea,
ce-o târâm în focul moale,
ce ne-aduce disperarea.
Spunem noi și ne e bine
și uităm cine tot suntem,
fălci și nas și buze groase,
tufănele mici, mărunte.
Doamne, dacă și sfârșitul
l-am știi ca pe o vedetă,
am citi borcanul roșu
de trei ori la etichetă.
L-am iubi și l-am spera
și ne-ar face bine rostul,
un actor poate juca,
orișicând în nasul nostru.
Adevărul stă în bani,
stă în faptul de-a fura,
de-a zâmbi cu gura largă,
de-a minți și de-a spera;
de-a goni oile-nalte
către cerul de brocart
și când tu te culci cu altul
nu e, dragă, un păcat?
E doar joacă și o doină,
cântecul din neam străbun,
căci averea azi se strânge
ban cu ban și ochi în sân.
Într-un shop
se vin cu mii
și se pleacă c-o sacoșă,
căci fecioara azi e gri,

iar de mâine e mamoșă.
„Nu te supăra că-ți spun,
dar vreau să mă culc cu tine”,
poate ca să-ți spună el,
un bărbat de trei sulfine.
Mai de bine, mai de rău,
tu te poți culca în hău
și de nu știi asta azi
de mâine visezi doar brazi.
Brazii-nalți și brazii scunzi
te fac să nu te ascunzi
și să pui mâna mai bine
când te strânge între șine.
Azi poți să citești ziare,
minciuni multe,
minciuni rare,
pe care nu le poți scrie
decât dac-ai nerozie.
Eu v-am spus
și v-am citit
despre omul de nimic,
care mătură noroiul
și gustă avid gunoiul.
Nu se știe, nu se vrea,
fiecare-i cu a sa,
înțelesuri peste rând;
morții au un gust plăpând.
Poți de râs să te îndoi,
impertinent și rece-n gânduri,
să maschezi un sentiment
și să scrii mai multe rânduri.
Poți, de fapt,
să scrii prea multe
și să n-ai nimic de spus,
dar ai cine să te-ajute

și ajungi colo, sus.
Stai acolo doi, trei ani,
dar te dau la indigou
și călcat peste țignale
nu mai pari deloc erou.
Vine altul și te crapă –
ăsta este mai cu toc –
are multă carte-n spate
și de-aceea-i dobitoc.
Strângi din gât
și aștepți legea,
moartea noastră, moartea ta,
să vezi ce mare virtute
lași, când pleci peste sanda.
Te-nfiori
când vezi că totul
e o muncă în zadar
și că poți să te distrezi
zi de zi fără amar;
și că viața e frugală,
ca o mandarină mică
și că moarte este mare
și nu poți să-i porți doar pică.
Restul ea le știe bine,
te așază între strane,
cum mă vezi la o adică
gâdilând meridiane.
Sfânt sau mosc,
infect sau prost,
nu contează, înțelegi?
Acum ești un pic de tort,
un șiret de zile-ntregi.
Doar un nume,
un poet, un călău de oameni surzi,
de pantere fără colți

și de cuantici demiurgi.
Și-atunci spui,
roșind mânia,
că nu știm de ce trăim;
dar să știți că poezia
face din bărbat un mim.

Desigur, o amintire plăcută

Desigur, pentru că a venit vorba,
eu te sărutam ca un covrig,
ploaia cădea printre noi
și nu ne era frig.

Trupurile noastre erau calde,
îndrăgostite și tinere parcă,
atât cât cerbul mai poate
de la ochirea lui să se întoarcă.

Desigur, era un timp al trecutului,
un trecut puțin folositor,
dar pe care prezentul
ni-l cere și nu-i prea ușor.

Proverbială

O frumusețe iconizată,
un castel lângă un râu,
mi-a fost dragostea pentru tine,
dragostea fără desfrâu.

Nopți cu sare măruntă
mă loveau peste tâmple
și nu știam, prefăcuto,
că dragostea are file mai multe.

Când am descoperit
acea fosilă a câmpului de oțel,
am știut că tinerețea e o tobă
în care bate un băiețel.

Despre poet

Un poet e un încurcă-cuvintele,
un îngrijitor de animale
nedomesticite.
El stă la pândă.
Atâta mare lucru face el.
Stă cu pușca ațintită
și cu pușca încărcată
și cu pușca, cu pușca.
Eu nu-l fericesc pe acesta,
pe poet.
După ce suntem fericiți,
el e plânsul care ne îndurerează.
Să nu uitați asta, fericiților!

Contagioasă

Cuvintele lor mor,
au pieptul nespălat și pantalonul
tocat.

Acești oameni își mint de zor,
pedant,
zborul care nu are dor.

Se prefac.
Atâta lucru au învățat:
să se vaiete de lucrul
pe care nu l-au încercat.

Eu am fost atent
și i-am surprins în flagrant,
pentru că orice impostor
mi se pare un gaz lampant.

Vai de ei, vai de ei, vai de ei!...

În ultimul tren

Când e vorba să simt
miorlăitul pisicilor,
nopțile murdare și pline de tupeu,
atunci eu,
temător din cale afară
nu-ți spun nimic.

Te las pur și simplu să pleci,
ca și când nu mai
vreau să cânt
sau să te văd,
stând la geam,
stând și privind pe geam.

Dar tu știi,
nu se poate să nu știi,
că te-am îndrăgit
și vreau să ți-o spun.

Însă așa sunt eu,
emotiv din cale afară,
și tu ai coborât
neconsolată.

Apologie la un car cu pește

Somnul
cel mai curat e cel care nu știe că există.
Dacă tu exiști, atunci nu stai să vezi
toți pașii.
Îți scapă. Imprevizibil este soarele.
Se lasă văzut de unii și se ascunde de alții.
Nicio tocmeală.
Cu Dumnezeu nu te tocmești.
Fiecare își așteaptă rândul.
Copacul își așteaptă frunzele.
Pasărea își dă seama că merele nu sunt aripile ei,
ci ale mâncării. Nu ne oprim.
Mergem fără noi și cu noi și împreună cu toți.
Așa e făcut omul: un tărâm
bate cu capul într-un alt tărâm
și noi simțim acest lucru.

Vasalitate

Am tendința totalității,
stive mari de zăpadă,
iepuri cu labele prelungite,
                                    doi câte doi,
                                    doi câte unul.

Rapsod al limbii nevorbite,
mă cutremur,
mă preling în foc,
                         doi câte patru,
                         doi câte trei.

Și mulțumit, după atâta nemulțumire,
pun mâinile deasupra capului,
ca așteptarea glonțului de lumină.

Zurgălău

Să ne luminăm cu lumină luminată,
cu colinde blânde,
line!
Cu verdeața ta de brad,
cu beteala ta,
scump brad,
brad ce-mi plângi pe brațul drept
toate oile din piept,
ce coboară,
ce coboară
văile în ceas
de seară.

Clarificare

Viitorul este nescris,
e ca o foaie albă.
Fiecare vine și scrie o hieroglifă.
Cel care scrie mai multe hieroglife
e cel care-l conduce.

Numai

Numai gândul continuu e viu,
numai viața e poezia pe care o știu,
numai tăcerea e sinceritatea absolută,
numai durerea nu e o vorbă mută,
numai cerul simte chinul ierbii,
numai apa pădurii cunoaște cerbii,
numai dorul de părinți nu are stare,
numai muribunzii n-au scăpare.

Numai cuvântul nu știe să mintă,
numai umbra pe față te-alintă,
numai iubirea te fericește,
numai bruma floarea ofilește,
numai căderea stelei nu are măsură,
numai soarele stins se ferește de căldură,
numai Dumnezeu Se ascunde în ape
și numai tu, iubito, mă-ncălzești printre șoapte.

Cea mai mare idee

Să facem un poem
în care să nu spunem nimic.
Să lăsăm foaia albă, imaculată,
fără păcate.
Să nu ne atingem de foaie,
dar cititorul să citească,
după cum și-ar citi inima,
păcatele și bunele
de care el este în stare.
Atunci nimeni nu ar mai fi editor.
Atunci nimeni nu ar mai fi critic literar.
Atunci nimeni nu ar mai citi
o poezie folosindu-se de ochelari.
Dar mai e o problemă:
toți cei care citesc acest poem
ar trebui să aibă inimă.

Sonet

Uneori vreau să-mi scriu toată inima.
Să o scriu din lumină până în întuneric,
de la umilință și până la tărie.
E nevoie mare.
Prea puțini sunt în stare să o facă
și cei care pot nu au dreptul să dea înapoi.
Cei care o vor înțelege
vor mulțumi în gând pentru acest lucru.
Dar, uneori, inima mea se scrie
mai mult decât îmi dau eu seama.

Edict

Să nu-ți pară aiurea
când cei mulți te vor blestema.
Au tot dreptul să o facă.
Ei trăiesc în ceață
și se hrănesc cu ea.
Ei nu știu de plăcerea gândurilor fine,
de periculoasa luptă cu cerul.
Iubesc, în schimb, efemeridele clipe.
Dar una este calea:
cei mulți se vor pierde în uitarea
istoriei
și numai cei blestemați
vor avea cuvinte,
prin care vor plânge
și pentru ceilalți.

Benevol

Nu știu ce mă face să sper.
Ca o nălucă, ca o suavă cadână
mă trage iertarea după ea.
Ce să fac cu tine?, mă întreb adesea.
Unde să sper, la ce ușă?
Iar iertarea îmi zâmbește sfioasă și
mi se pleacă în genunchi.
Pentru că ea știe că viața nu e niciodată
ură, ci renaștere.

Sinus

Am în mine puterea infinitului,
numai cuvântul nu poate să o scrie deodată.
Mă zbucium căutând ieșirea.
Noaptea mai ales e dureros acest lucru,
noaptea...
Nu sunt forme îndeajuns pentru suflet.
El e ca o mare învolburată
pe care digul nu o lasă să zboare.
Când mă lupt cu mine însumi
par un om slab.
Dar tocmai atunci marea vrea
să zboare
și eu nu o las.

Epicleza

Poezia, doamna mea,
e singura stare de bucurie.
Ea te consolează
și tot ea te fericește.
Când nu mai ai putere,
când crezi că nu mai poți face față,
ea te binecuvintează,
ea, poezia.
Ea este viață,
viața însăși.
Ea este liniștea,
liniștea dimineții.
Învață, te rog,
pe cei care nu știu!
Nu e o joacă
sau un lucru de rușine.
Ea e o vorbire cu Dumnezeu,
vorbirea însăși.

Esența

Teme-te să fii urât,
cu fața buhăită și insensibil!
Simte orice freamăt,
orice zvon de împlinire!
Nu lăsă nimic necugetat,
nimic nepipăit!
Viața e prea scurtă
pentru a pierde timpul.
Bucuria e prea simplă
dacă știi să o trăiești.
Nu complica lucrurile!
Privește-le
cu ochiul tremurat
al copilului!

Sfat bun

Când nu mai e nicio speranță,
nu te teme!
Vei găsi o nouă poartă,
o nouă poartă deschisă.
Dumnezeu e oriunde.
El are orice chip.
El Se ascunde sub orice nume.
Spune-ți că așa trebuia
să se întâmple și că nu era
o altă soluție.
Ți s-a întâmplat un lucru
pentru că trebuia să-l înțelegi,
să-l știi prea bine.
Când nu mai e nicio speranță,
atunci ești în posesia înțelepciunii.
Nu te teme!
Dumnezeu știe inima noastră.

Vertical

Orice dar e un chin pentru tine
și o bucurie pentru ceilalți.
Ei te iubesc pentru el
și tu te simți îndurerat,
ca și cum ai face un lucru rău.
Ai vrea să dai totul,
chiar și viața ta
pentru ca să fii desăvârșit.
Ai vrea ca într-o clipă
să spui toată bogăția desăvârșirii.
Ei te iubesc pentru acest lucru
numai tu nu te simți plin,
numai tu speri absolutul.
Orice dar e sincer,
numai că cel care l-a primit
uită să-i arate,
din când în când,
întreaga măreție.

Vină

Dacă ții în tine multe lucruri
te îmbolnăvești, te faci
amar.
Viața e amară. Însă numai
sufletul nu trebuie să fie.
El trebuie să rămână
feciorelnic.
El trebuie să se bucure
de nevinovăția lui.
Dacă ții în tine multe
lucruri te îmbolnăvești,
iar dacă le mărturisești
învingi până și moartea.

Apolis

Adevărata dragoste e veșnică.
Cel care o trăiește este fericit.
Cel care nu o trăiește
crede că ea nu există.
Aici am stat întotdeauna în derivă,
noi, oamenii.
Cei care au spus adevărul
n-au fost crezuți.
Cei care au fost crezuți,
au fost uciși și apoi au fost
adunați de pe drumuri
cu trupurile lor înflorite.

Sorcovă

Cel mai teamă îmi e să spun
că știu.
Imediat sunt întrebat ce,
iar eu știu numai lucruri care
nu sunt în dicționare.
Cum să le explic eu
celor care mă întreabă,
când nici cuvintele
nu fac parte din dicționare?
Mă las părut intimidat
și ei cred că sunt un impostor.
Numai așa scap de știința
pe care nu știu
să o formulez.

Garanție

Nu e nimeni de vină.
Nu e de vină numai unul.
Toți avem partea noastră
de vină,
mai mare
sau mai puțin mare.
Toți am stricat
câte ceva.
Poezia nu e tristă.
Ea este când tristă, când
veselă.
Omul e cel care râde și plânge,
plânge și râde.
Poezia e o sfântă.
Ea ne povățuiește pe toți
ca o mamă iubitoare.

Mărgele

Frumusețea e o stare de
spirit.
Ea nu există în afara omului,
ci în inima lui.
De acolo se naște arta.
De acolo se nasc Sfinții.
De acolo se naște iubirea.
Dar acestei stări prea puțini
îi rezistăm.
Ea ne doboară
prin propria noastră
înălțare.

Cu părul blond

Am să-ți spun adevărul roșu,
adevărul cu apă-n urechi:
încă ne mai iubim,
încă ne mai certăm.

De fiecare dată ești mai
femeie decât femeia,
mai albă decât odiseea,
mai palidă și mai tăcută;
încă ne mai iubim,
încă ne mai certăm.

Dragă, iubirea noastră fugară
e un copil
lăsat într-o gară!

Nebunie

Mă bântuie
o iubire stranie și părăsită.
E ca și cum ai îmbrățișa morții,
ca și cum ai sta singur
într-o pădure.
Visele mele sunt
năluci simple.
Când dau cu gândul de ele
mă apucă sinceritatea
și mă simt gol.
Dârdâi la fiecare accent.
Mă înfior de fiecare urlet.
Până și ceasul mi
se pare că e un coșmar
fără de sfârșit.

Reproș

Nu mă înțelegi.
Îmi răstălmăcești vorbele.
Te prefaci că ești atentă,
dar nimic nu e logic
la tine.
De fapt, nici eu nu-ți spun
ceva sigur.
Cuvintele mele sunt
însăși dragostea,
pentru că mă simt împlinit
când te văd.
Nu are rost să te temi.
Sunt îndrăgostit de tine
și condamnat să-ți spun
adevărul.

Itinerar

Când străzile sunt goale
 și niciun călător nu le străbate,
 atunci mă întreb cât e de plictisitor
 și cât e de trist.

Când băncile sunt murdare
 și fiecare călător este grăbit,
 atunci blestem neatenția
 și lipsa de tact a omului.

Când tu mă părăsești
 și toate cuvintele de dor se spulberă,
 atunci inima mea e sălbatică
 și plină de ură.

Și acum îmi doresc să învăț
să te iert...

Neacoperită

Vrei să-ți ascund urâtul din mine.
Tu vrei să mă prefac
că sunt Înger
și că n-am sex
și că n-am vise neîmplinite.
Tu vrei să te privesc
și să mă îmbăt de frumusețea ta.
Da, tu vrei să te mint,
să te mint la orice oră.
Crezi că te vei simți bine,
când vei afla că ești o impostoare?

Dezamăgire

Ești neatentă.
Gândești lucruri meschine.
Lucrurile importante
îți scapă.
Alături de mine
ai simțit sublimitatea vieții.
Te-a șocat impactul cu viața.
Ți-ar plăcea și ție, o văd prea bine,
să ai ce spune.
Dar ți-e teamă să te
schimbi,
ți-e teamă să fii o altă
femeie.
Și tocmai în acest lucru
constă totul.

Tremur

Când te văd
mi se deschid răni vechi.
Îmi amintesc toate speranțele
și dorurile mele,
toate dezamăgirile și nopțile
de singurătate,
toate zilele apăsătoare
și neliniștite.
Impactul cu frumusețea
ta e rapid și
mă covârșește.
Mă simt paralizat
și abia îmi stăpânesc
emoția.
Mi-e teamă să nu mă prinzi
asupra faptului
și să râzi de mine.

Parapsihologie

Sunt frumos când sunt trist.
Sunt duios când inima îmi e
rană vie.
Amintirea ta mă tulbură.
Cu cât mă găsesc mai mult
cu atât mă îmbăt,
cu atât trag mai multe speranțe.
Dar inima ta nu știe ce vrea.
Fierbințeala ei este
oprită de răceală și
de habotnicie.

Victimă

Nu poți să ascunzi poezia.
Ea iese la iveală
când nu mai poți rezista.
Ea te face mai bun
și mai înțelegător.
Ia aminte, tu,
cel care ascunzi poezia!

Experiență

Orice viciu nu se face
pentru el, ci pentru iluzia lui.
Îți place să te minți.
Îți place să alergi după
himera propriei tale himere.
E o plăcere care
îți încrețește pielea.
E o plăcere care
te face să vomiți.
Și totuși viciul e dulce și
are fiecare absolutul său
amar.

Delir

Doamne,
nu voi muri până nu Te voi mânca
și nu Te voi bea,
până când sufletu-mi va lumina
mai mult decât o stea,
până când neînțelegerea mea
va fi desfăcută
și până când cuvintele nu vor mai fi
o zare mută.

Voi tăia trupul meu,
îl voi împărți, îi voi pune sare,
îl voi înțepa cu ace
și îl voi arunca la animale...
dar pe Tine nu Te voi uita,
pentru că ești mai mult decât răsuflarea mea.

Pe Tine Te am aici,
în mine, Prietenul ce nu m-a uitat,
și când viața mi-a fost împotrivă
din moarte Tu m-ai scăpat.

De aceea, Doamne,
nu voi muri în veci de veci,
ci am să mă uit la Tine
din luminile cu care Tu mă îneci.

Condiție

Dacă crezi în Dumnezeu,
spune-mi un lucru
care să-mi înghețe sângele în vene,
spune-mi un lucru,
un singur lucru!

Dacă crezi în Dumnezeu,
spune-mi acel cuvânt
care să mă facă să delirez,
să îmi facă inima
să explodeze!

Dacă crezi în El,
arată-mi credința ta!

Dar dacă nu poți
să faci acest lucru,
n-am să-ți primesc
niciun sfat.

Audiență

Eu nu cânt cuvintele.
Cuvintele mele au înțelesuri adânci
și clare și mă simt fericit.
Fericirea mea nu trece.
Ea nu provine din lucrurile lumii.
Ea este esența vieții,
lumina ei.
De aceea, în poezia română
eu am locul cel din
centru.

Criticului

Tu mă critici
că nu am fiecare lucrare
mai mare decât a lui Dumnezeu,
că nu sunt total în fiecare piesă
ca în Ezeu.
Tu îmi spui că florile mele
sunt puțin ofilite,
că uneori sărăcia și clipele de neîncredere
sunt prea vădite.
Iar eu îți spun
că frumusețea e unică și neștiută
și fiecare vers e o inimă ce palpită
și că viața nu e o perfecțiune,
e când o femeie,
când o tensiune,
când un vis măiastru,
când o singurătate,
și că n-am vrut, de aceea,
să le umflu pe toate.
Unele trebuie să fie suave,
altele paralitice și triste,
pe când alte flori copilăroase
și optimiste.
Unele trebuie să fie călătoare
și răzvrătite,
altele ucigașe și osândite.
Dar tu n-ai de unde să știi,
tu nu suferi de poezii,
tu nu te arunci în cerurile nimănui,
tu nu ești mesagerul dorului.
În locul tău mi-aș vedea de treabă

și aș înțelege că obiecția mea nu e neroadă,
și că poetul face cu geniul său ce îi place
și vrea doar să fie lăsat în pace.

Relație

Natura nu forțează lucrurile.
Ea știe cât trebuie să lumineze
soarele,
cât timp să înflorească
trandafirii,
cât să surâdă copilul.
Ea e o înțelepciune simplă,
o tandrețe admirabilă.
În tainele ei intri greu,
dar când intri vezi adevărul,
îl cunoști.
Îi recunoști apoi grațiile
și știi să spui din ce cauză
un lucru s-a întâmplat
după cum s-a întâmplat.

Simptome

E atât de lungă vederea ta,
încât nu pot să o uit.
Te visez;
o spun rușinându-mă...
Nu mai văd altceva.
Mi se pare că ești prima femeie
văzută
în istoria mea.
Ai calități pe care nu le-am văzut
decât la tine,
ai buze atât de dulci,
îmi pronunți numele cu delicatețe,
îmi place cum râzi și cum asculți.
Ce mai: ești iubirea vieții mele,
sensul sufletului meu!
...iar tu stai mută
și îmi surâzi cât vreau eu.

Bilanț

Mi-am dat inima cu totul
fiecărui zvon,
considerând orice înțeles un
amfitrion
și mâncând orice speranță, chiar
și pe cea de râs,
cu mintea limpede și curioasă,
dar cu ochiul plâns.
Am făcut ucenicie la orice vis
și am căutat un paradis indecis și
întotdeauna am pierdut
câte un zar
și am mai băut, de necaz,
un pahar.
Prieteni n-am avut.
M-am considerat propriul
meu frate
și m-am lăsat înjunghiat pe
la spate,
pentru că nu-mi țineam gura
și mă lăudam,
cu darurile pe care le posedam.
Dușmanii mei erau grijulii,
știau că eu nu mă țin de prostii,
dar la ei nu era glumă,
ei mă pregăteau pentru humă.
Și acum, când parșiva moarte
îmi cere scăpare,
tot mă mai țin după un zvon
oarecare.

Cuviință

Când vei fi cercetat
pământu-n lung și lat,
când taine ai găsit
și ești tot plictisit,
când cerul e tot gol
și versul un bonom,
când lacrima-i de sticlă
și iubirea o strică,
când seninătatea
și-a-nțeles dreptatea,
atunci stai la umbra tăcerii
și privește în sus!
Dacă nu ești stea,
ești precis apus.

Posteritate

Nu-mi ridicați statui!
Lăsați-mi chipul să zboare!
Ochii mei se vor transforma în doi nori,
zâmbetul meu într-o tristă-nserare.
Genele mele, prelungi și line,
se vor transforma într-un cârd de ciori.
Brațele mele, cele păroase,
în văi cu verdeață și flori.
Inima-mi va deveni
o muzică lină și dulce.
Ea va atrage frumoase fecioare,
ce-or vrea la umbră să se culce.
Picioarele mele vor ajunge
râuri largi, păduri și munți,
unde vântul o să-mi aducă lumânări
și vise de tineri cărunți.
Iar versurile mele, cele atât de curate,
se vor transforma în doruri line,
în care veacuri la rând
urmașii mei să se-nchine.

Discurs

Nu știi să fii amabil!
Inteligența nu ajunge
întotdeauna.
Ca să fii plăcut
trebuie să te faci agreabil.
O vorbă sprințară
face mai mult decât
o întreagă filosofie.
O privire scurtă
și ucigătoare
poate răni definitiv.
Când veți înțelege
această cochetărie,
vei fi demn să săruți
mâna unei doamne.

Apologie

Nu mai știu
să fiu natural.
Frumusețea m-a depășit
și eu am vrut
să o opresc.
Am alergat după trena ei,
i-am spus să se oprească.
Ea nu a vrut.
Ea nu și-a călcat pe inimă.
Din bărbatul cu mult farmec
am devenit
obtuzul și barbarul de acum.
Din bărbatul cu gânduri line
am devenit
avarul și curvarul de acum.
Eu afirm lucruri
pe care nu le mai pot
tăinui.

Cotidiană

În mintea ta eu port un nume
și o anume biografie.
În mintea ta eu port alt nume
și o altă biografie.
În mintea celor care mă iubesc
eu sunt idealul, culmea.
În mintea celor care mă detestă
eu sunt ghimpele,
cutia goală de conservă.
De fiecare dată privit altfel.
De fiecare dată sărutat
și ocărât,
îmbrățișat
și scos afară.
Și când stau și judec,
nici unii și nici alții
n-au dreptate sau au dreptatea lor.

Răspunsul

Ție îți plac pentru că sufăr.
Ție îți plac pentru că lacrimile mele
sunt lacrimi reprezentative.
Te fascinează visul meu,
dar îți provoacă silă.
O știu prea bine, domnișoară,
o știu prea bine.
Dar nu mă pot schimba
sau nu peste noapte.
Dar mi-e tare greu
să mai am certitudini
sau am prea multe.
Ție îți plac pentru că sufăr,
iar mie nu-mi plac
pentru că iubesc.

Modelul aristocratic

Pentru
viitoarea mea soție

Niciodată să nu te arăți
că ești plictisită!
Bărbații consideră
acest gest
un lucru de prost gust,
o adeverire a faptului că nu-i iubești,
o slăbiciune de caracter.
Rezistă până la ultima
picătură de liniște!
O să treacă
și momentul acesta.
Important e să arăți
că ai un caracter nobil,
o inimă frumoasă,
o frumusețe sclipitoare.
Important e să nu pari
dizgrațioasă în ochii
celor care te privesc.
Femeia este aceea care
trebuie să uimească întotdeauna
și în orice mod.

Eternul vis

Orice final e trist
și nemuritor.
Când nu vrei să-ți aduci
aminte de el, el își aduce
aminte de tine.
Finalul e acolo și aici,
mereu dureros, mereu
plin de mânie, de tăcere, de ură.
Ce am făcut, Doamne, ca să-l merit?
Cu ce am greșit și cui anume?
Dar și întrebările au final,
după cum răspunsurile
sunt nemuritoare.

Prietenie

Tăcerea dintre noi
nu ne apropie.
Ea ne separă.
Ne găsește fiecăruia moartea,
singurătatea.
Mă ucide privirea ta.
Egoismul tău, te asigur,
nu e unul ceresc.
El e o tânără prostie
de gradul doi,
în care toate ideile sunt
pudrate cu usturoi.

Simetrie

Nu credeam să-nvăț a muri vreodată,
cu sabia scoasă din neteda roată,
cavalerul fără bani și fără iubite,
cu vise prea dulci și mereu aiurite.

Nu credeam,
era mai mult decât îmi imaginam,
cerul era prea sus
și păsările plecând în apus.

Să-nvăț a muri
îmi era greu a auzi
și mereu am trăit a ofta
că tristețea nu-i toată a mea.

Vreodată
e un cuvânt de prea multă durată
și Dumnezeu mă trimite înapoi, la roată;
Nu credeam să-nvăț a muri vreodată.

Asonanță

Ea era frumoasă ca umbra unei idei,
mirosea a zare încărcată cu stânjenei,
a liniște adâncă de
seară,
a briză răcoroasă
și rară.
Pe ea o cereau feți-frumoșii,
o cântau poeții și drăgăstoșii,
dar ea era a nimănui
și dorul ei
plângea în ochii mei verzui.
Ea era frumoasă ca cel mai frumos gând
spre care geniul meu cânta cântând.

Complezență

Floare-albastră, floare-albastră
îmi tocești în nervul mare
inima cu supărare
și mă seceri
cu suspine,
poezii fără de rime
și m-alergi
pe greul vânt
prin zăpadă să te cânt.

Floare-albastră
tu nu știi
mâna ce mă va dori,
pleoapa ce mă ca chema,
gândul ce mă va ara.

Că de-ai ști
tu mi-ai fi spus
și în splendidul apus,
totuși, ca o bură dulce,
floare-albastră
mi-ai fi dulce.

Sentimente autohtone

Foaie albă, foaie neagră,
mâna ta atât de dragă,
părul tău de galben plin,
îmbătarea mea cu vin.
Foaie neagră, foaie albă,
fluturarea mea de salbă,
mortul nemâncat de soare,
orbul fără de-nserare,
câinele ce latră stins,
eu de sângele meu nins,
înjurat, nepus la masă,
ne'mpăcat și fără casă,
tresărirea dorului,
inima amorului.
Foaie fără de culoare,
vis ce m-a răpit în zare,
ce mi-a scurs cuvinte multe,
păsări cu aripi volute.
Foaie fără de tăcere,
ce-am mâncat din ochi durere
și din sâni un lapte acru
de credeam că sug la dracu.
Foaie, foaie și iar foaie,
idealuri scurse-n ploaie,
mâini de mine pedepsite,
urechi fine pângărite,
cuie bătute în cer,
mirosiri de efemer
și de stele și de vii,
epicele parodii.
Foaie linsă, foaie prinsă,

moarte albă, neatinsă,
Sfântul din pădurea deasă,
copilul mort lângă casă,
iubirea rănită greu
zac în gândul meu mereu.
Și de foaie, albă, neagră,
lumea nu-mi mai e prea dragă
și-n rotirea câmpului
eu văd duhul cântului.

Basm

A fost odată,
n-ar mai fi,
când se murea din poezii,
când se-ndurea de-o verde frunză,
când sufletul era o brânză,
când mama nu era mireasă,
când lacrima nu-și avea casă
și se-ntrebau de adevărul
ce vă-nfioară astăzi părul.
A fost o vreme, de ocară,
de ceartă lungă și avară,
cu coarne de taur de munte,
când luna nu era pe frunte,
când iarna nu avea un ger,
când apa nu era în ieri,
când tu, iubito, în povești,
mi te luptai cu zmei și prinți,
ce vor să mă scoată din minți,
să-nnebunesc de dorul tău,
ca lăcrimarea lui Ezeu.
Dar ca-ntr-o dată
a fost să fie niciodată.

Asociație împarfumată

Noi, noi toți,
suntem niște flori.
Nu ne-am născut decât
pentru a înflori.
Înflorim.
Dar nu stăm înfloriți pentru
totdeuna.
Numai o clipă stăm
în lumină.
Dacă stăm o clipă
ne mai ține minte cineva.
Și dacă nimeni
nu ne mai ține minte,
atunci uitarea
nu ne poate uita.
Suntem niște flori
cu mirosuri diferite.
Și nu știu de ce
mirosurile unora
par netrecătoare.

Eminesciană

Vom dormi mereu,
tu – eu, tu – eu...
Ne vom amesteca
cu gânduri,
rânduri, rânduri...
Eu voi fi nemurirea,
doinirea, doinirea...
Tu vei fi tresărirea,
simțirea, simțirea...
Vom dormi mereu
și nu va fi greu,
tu – eu,
tu – eu...

Cadru

Ninge
și ochiul tău mă îngheață,
ca iepurii care își mâncau gurile,
secătuite și ele de hibernala ninsoare,
iarnă, stea.
Ninge
și pe creștetul dealurilor stă
ochiul tău rece și plutitor
și mă îngheață.
Înțelege-mă odată!
Ochiul tău mă îngheață,
de dragul mărilor,
al luciilor lumini care cad
de-a lungul iernii.

Smulgere

Dacă n-ai respira ca
un mort
aș spune că toți vii
sunt stinși,
ca o funingine căzută
de pe acoperiș.
Dacă nu mi-ai prinde
buzele în arcele celor care trag la țintă,
aș spune că pruncii nu sug din țâță
ci din lumină.
Dar eu te văd, luceafărul meu,
eu te văd și nu mai e somn,
nu mai mi-e somn,
adio…

Încăierare

Furia,
lungă și plină de noduri,
peste care trec mașini grele,
dulapuri închise cu
fundă.
Ea mă ocupă,
îmi bate un cui în spate
până alunec.
Alunec și rămân trist,
crispat ca un vierme,
ca un leu împușcat în cap.
Furia e tot pe urmele mele.
Eu sunt căzut
într-o baltă de sânge.
Furia e tot în gura mea,
tot în cuvintele mele ca o
furtună.

Comis voiajor

Ți-e teamă că vor veni ceilalți
luptători,
cu săbiile scoase și vor netezi
statuile. Trebuie să vină.
Eu îi aștept. Statuile vor fi roase
din dreapta și din stânga,
vor fi puțin roase,
puțin, puțin.
Vor veni lunaticii aceia,
meteoriții aceia veninoși.
Se vor pune pe cioplit
și finisat.
Dar vor uita o piatră nefinisată,
pe care și-a pus degetul
Atotțiitorul.
Piatra aceea va fi lăsată
așa cum este, așa cum este,
așa cum este.

Sideralitate

Când nu mai crezi
nu mai vezi lumina.
Totul e acoperit de văl,
de marele văl.
Pui mâna la ochi, te ștergi
de niște urdori imaginare.
Dar tot nu vezi,
tot în întuneric ești.
Nu mai poți să cânți lin.
O, nu mai poți să speri
din toată inima!
Vălul e deasupra ta
și te copleșește.
Când nu mai crezi
ți-ai părăsit visul.

Imitarea perfecțiunii

Ea nu era albă.
Ea se considera o mortală ciupercă,
o variație în si bemol.
O, cât de mult speram!
Tăcerea trecea și nimic
nu revenea la normal.
Cuminte, prea cuminte eram,
așteptam.
Dar ea rămânea tot albă,
netransfigurată.
Și sânul ei era
o barcă.

Sănătate de anvergură

Nechibzuit e omul bolnav,
cel care nu mai are
șansa fericitului.
Nechibzuit
își aruncă banii,
fără discernământ,
nechibzuit.
De parcă ar trăi nouă vieți
își aruncă banii.
De parcă noi nu am ști
cine suntem:
paie ude, ale unui foc
plecat cu pluta.

Sistemul tânărului arc

Am ajuns niște copii maturi,
spălați cu pudră,
nespălați cu apă.
Cugetăm din lipsă de carne,
din multă lumină
și prea puțin întuneric.
Stăm ca niște făclii
aprinse.
Ne ascundem ca niște
cuptoare calde,
la umbra cărora
toate mașinile
claxonează.

Filosofia doctorului Faustus

Cel care ucide nu e cel care visează.
Cel care dorme nu e cel care
muncește.
Cel care e neliniștit nu e cel
fără inimă.
Stau cu mâna la ochi
și mă ascund.
„Să nu mi se vadă ciorapii”,
mă gândesc eu.
Mă ascund după
coada măturii.
Cel care trăiește în foc nu e cel nesimțitor.
Cel care e tânăr nu e cel care putrezește
de viu.
Cel care cunoaște nu e cel care caută.

Acelui patinator care a sărutat o italiancă blondă

Tu, patinatorule
pe gheață,
asasinule sinucigaș,
gura ta înghețată
sărută gura ei blondă,
blondă și înspumată.
Ce vrei?
Ce soare cauți?
Aplauzele lor
sunt scurte
la fel ca transpirația ta.
Piruetele tale rămân
numai în
amintirea noastră.
Gheața nu le ține minte.
Pe ea vor mai dansa
și alții.
Dar nimeni
nu-i ca tine.
Numai pe tine
te iubesc toți.
Dar nimeni nu știe
cât e de greu
să fie ca tine.
Numai tu,
sinucigașule,
știi tot ce
se întâmplă.
......
Iar ei te aplaudă
în continuare.

Poemul țiganului

Și lui i se spunea
Sia...
iar pe mama lui
o cheama
Leana țiganca,
care ghicea cu ghiocul.

Ați văzut vreodată
țiganul durerii,
cerșetorul gonit de către toți?
Eu sunt poetul
care-l descriu
pentru fii și nepoți.
El cerșea prin gări,
pe drumuri,
de la călători.
El nu avea decât
o cămașă, un pantalon
și rupte-ncălțări.
Nimeni nu-l credea pe Sia.
Toți îl împungeau în cuvinte.
Ba îl mințeau cu o bancnotă,
ba îl trimiteau în morminte.
Și ca un câine
ce nu lătra
el se lăsa convins
și, de fiecare dată, rămânea
condamnatul pretins.
Sufletul care nu conta,
tărâța noastră perenă,
omul schilodit în ochii tuturor.
Nu știa ce-i politețea
sau sănătatea.

Și când toți îl credeau nebun,
el era doar unul care răbda.
Și Dumnezeu
îl făcea să nu simtă gerul
și nici efemerul.
Adesea i-am dat bani...
Se apropia cu ochii în patru,
eu nu-i făceam nimic,
dar el știa că nimeni nu-i prietenul său.
Nu mulțumea nimănui.
Lua și pleca mai departe.
Era ucenicul Domnului
sau o boală de moarte?
El era vocea dreptății,
poetul tristeții și al urgisirii,
gândul semeț și golit,
traista pribeagului și-a părăsirii?
Nimeni n-a știut când...
Nici zăpada aceea,
nici iarna prelungă.
El s-a chinuit în ea,
a rămas în ea,
acolo, în zăpadă.
Și așa nu avea casă...
Urechea lui a rămas în frig,
piciorul lui în gheață găsitu-s-a,
oasele lui au rămas acolo, pe caldarâm.
Zăpada l-a acoperit pe cel fără casă.
Zăpada l-a mâncat pe cel fără mâncare.
Zăpada i-a fost lui ultima îmbrățișare.
Numai sufletul,
cine știe cum,
trecuse pe celălalt tărâm.
Și după el a rămas...numai povestea.
Au rămas ochii mici,

negrișori,
părul rar,
pe cap și pe față,
banii lui Sia
și intraductibilul dor.
Tăcere la crucea-i de lemn,
la țiganul ce ne-a spus o cântare,
la glasul urgisirii de rând,
la lacrima ta, bolovane!
Viața lui a fost și a rămas o taină.
Glasul lui a rămas stingher,
de fiecare dată
tot mai liturgic și aspru,
de fier.
Cine a știut ce
a avut în inima lui țiganul,
ce rol a jucat
și a avut în viața noastră?
Domnul să-i dea lui pace
și poemul meu ca sărut[6]!

---

[6] Ultimul poem al volumului al 20-lea de poezie. Am terminat de scris acest volum în data de 11 februarie 1998. Iar după numele și semnătura mea, am scris următoarea maximă: „Cel mai greu lucru e să ai o inimă mare”. Am transcris parțial și acest volum.

În catedrala
celor o mie de războaie pierdute
[vol. 21 de poezie/ 1998]

Evantaiul uitării

Vreau să dorm pe o apă plutitoare,
în mijlocul labirinturilor, pus să aștept
trenul, trenul mult căutat în zare.
O, mare minune! O, indecență
a spațiului!
Vreau să pot rumega o vacă
închisă într-o frunză,
să ating, în zbor,
un zmeu de hârtie
spre care să nu mai aspir.
Și, în cele din urmă, vreau să dorm,
să adorm pe o apă plutitoare.

Contaminare

Mergeam prin zăpadă
și curgeau santinelele din colțul curții,
curgeau blocurile din orașul gol, orașul
care nu m-a primit ca pe un trimis,
ca pe un așteptat cu covorul roșu.
Curgeau becurile stinse, aprinse, stinse,
mai mult stinse de vânt,
de incendiul paielor ude.
Curgeau domnii cu căciuli rusești,
doamnele cu genți și paltoane.
Curgeau trenurile murdare,
trenurile cu miros de carte uitată.
Curgeau stelele polare, stelele de hârtie,
stelele de gheață ale parlamentelor,
ale președinților zâmbitori și rotofei.
Curgeau casele, ele,
nevinovatele și
instictualele delicateți.
Curgeau până și ierburile,
copacii albaștri,
creierul uman, foamea
după avere și lux.
Curgeau toate,
aproape fenomenal de limpede,
derizorii și tâmpite aventuri,
în care eu, un poet de geniu,
un fenomen natural,
stam și deliberam rândul,
al nu știu câtelea rând
al imaginației mele.

Aeroplan

Cădem în lapte cu toții,
cu noi și fără noi,
cu câinii noștri și fără ei.
Cădem în brațele curvelor de lux
și aprindem lumânări,
lumânările adormiților noștri.
Cădem în bănci de lemn
și redevenim elevii iernii,
niște elevi zdruncinați la inimă,
la creier și la degetele de la picioare.
Nu știm ce scriem dar îngânăm,
îngânăm lumina,
paradisul nostru în care nu intră șobolanii
și nici nevăstuicile sau iepurii
sau veverițele.
Pe zăpadă, tupilați,
ne sărutăm abia respirând,
ne înghițim limbile,
fără să simțim frigul
sau graba timpului.
Apoi steaua cade în lapte
și noi ne sinucidem,
ne mâncăm cu noi și fără noi,
cu voia sau fără voia noastră.

Adio transformat în poem

N-a venit și nici nu mai vine.
S-a lovit de stele și și-a pierdut mingiile,
unele din ele fiind ale mele,
altele fiind ale altor actori de comedie,
capete pătrate și puse ca lumânări în piață.
N-a venit și nu și-a îmbrăcat paltonul
verde, nu și-a îmbrăcat nasturii negri
și nu și-a prins părul în coc.
Nu mai vine și nici n-a venit.
Și nu și-a dat seama
că avem nevoie de ea,
ca de aerul
pe care nu-l respir.

Halucinația unui țăran care venise să taie cocenii

Casele se alungiseră într-o zi,
se bombaseră și se lăsase un ger al Bobotezei
peste câmpuri, încât casele se
nimereau a fi blocuri,
blocuri cu etaj.
Și țăranii păreau a fi orășeni,
oameni galanți și cu multă cultură.
Din soba casei
se făcea că iese câte un calorifer,
iar chiloții ăluia mic stăteau pe el
la uscare.
Scaunul de lemn, de atâta zbor,
se făcuse un fotoliu plușat,
fotoliu pe care nu stătuse nimeni
dintre ai mei, pentru că nu-i
mai invitasem pe la mine.
Și din bec, din simplul bec
ce atârna în cameră, ieșise o lustră,
cu multe zorzoane și, din curtea mea,
cea cu pomi fructiferi
și păsări și câini și vaci și cai ieșea,
așa se părea, un mic balcon, nici acela închis,
ca să văd și iarna călătorii
cum merg pe stradă, îmbrăcați
până peste urechi și grăbiți,
pentru că așa sunt oamenii de la oraș.
Și când mă trezeam,
pentru că mă trezeam
dintr-un vis amăgitor,
aveam în mână o cheie,
una mică,
cu care încuiam lacătul

de la bicicletă,
pentru ca să nu mi-o fure și pe asta,
până mi-oi cumpăra mașină.
Și mă ștersei la ochi
și văzui că în câmp
stau în poziție de drepți
două pogoane de coceni,
care mă așteptau pe mine
să-i tai.

Legenda calului lătrat de câini

Câinii lătrau.
Nu aveau ce altceva să facă.
Sau îi lăsaseră în urmă stăpânii lor, pe drumuri,
pentru că pe stăpânii lor, acum,
Dumnezeu să-i ierte!,
nu-i mai lătra nimeni.
Câinii lătrau.
Pentru că nu aveau cum să-l sfâșie,
nu aveau cum să-l înghită,
nu aveau cum să-l
ascundă.
Iar calul, stând țanțoș,
îmbrăcat în paltonul lui negru,
țanțoș, calul sta în mijlocul
câinilor.
Se repezeu câinii.
Se repezeau.
Dar când voiau să-l muște,
ei mușcau aerul.
Ei mușcau aer și numai aer.
Și câinii rămâneau mirați,
câini mirați,
pentru că nu-i puteau face nimic.
Nu-i puteau smulge nici
măcar antebrațul, nici
măcar piciorul drept, nici
măcar unghia de la piciorul stâng,
unghia mare.
Dar calul stătea țanțoș
și avea un surâs de om superior pe buze,
un râs de om care știe și
tace.

Iar câinii lătrau.
Lătrau fără să își dea seama.
Câinii au lătrat până când și-au dat seama.
Au lătrat până când și-au dat
seama că nu mai e nevoie.
Pentru că repezindu-se la el
nu rupeau nimic.
Nu îi rupeau nici măcar
ideile lui mari, nici măcar
frumusețea feței lui,
nici măcar glasul lui
inconfundabil.
Sta țanțoș calul.
Iar câinii au început
să se care în cuștile lor,
în umilele lor cuști,
în nesigurele lor vieți,
în măgulitoarele lor cârpe.
Iar calul sta țanțoș.
El sta în lumina zilei.
Ca o statuie sta.
Și privea cu o privire sfidătoare,
cu un surâs,
care îl arăta om superior,
cu un surâs care sclipea amar.

Cu dus și-ntors

Lumina noastră nu e lumina noastră.
Aerul nostru nu e aerul nostru.
Moartea noastră nu e moartea noastră.
Fiecare, fiecare în oul său, nu e oul său.
Nici măcar copiii aceia
care trăgeau o sanie după ei nu
s-au mai întors.
Probabil drumul le-a fost de vină,
drumul care are mereu curbe.
Lumina noastră e o nucă
cu un miez aerisit,
în care aerul nostru e un praf mort,
în care moartea noastră e un stârv plin cu miere,
la fel ca ghicitoarea lui Sampson [Σαμψων],
pentru că nu degeaba ardea el holdele
filistiimilor [Φυλιστιμ].
Dalida [Δαλιδα] nu e lumina mea,
pentru că ea nu e muierea mea și
pentru că organele muzicale nu sună toate la fel
și pentru că poeziile nu plac tuturor.
Unora le place datul pe gât,
altora statul degeaba,
altora nevestele altora,
nevestele lor fiind singurele
legănate de
dorul vântului,
săracul vânt,
care leagănă și
pe cine
nu trebuie.
Dar, continuând ce am început,

lumina noastră e aerul nostru,
aerul nostru e moartea noastră,
moartea noastră e lumina noastră,
acest muget luminându-ne inimile
noastre hazlii și puse pe șotii.
Lumina noastră nu e treaba noastră,
aerul nostru nu e treaba noastră,
moartea noastră nu e treaba noastră,
nu e treaba noastră nici poluarea,
nici scadența,
nici inflația, nici șomajul
și nici echipa de handbal, care, mâine,
nu mai departe,
va pleca în cantonament la Sinaia.
Semn că unii nu știu să-și găsească
nicio scuză.

Desene animate cu pirați

Stam și mă priveam în razele focului,
iar pirații, cei trei pirați de maro,
nu mai știau unde e comoara,
unde e sacul cu aur,
unde e gâsca cea albă,
pentru care lacrimile femeilor s-au pornit.
Stam și pirații erau îngândurați.
Le venea să sară din avion,
din avionul care curgea pe Dunăre
și să se însoare cu româncele noastre,
cu pieptul lor pietros, cu pulpele lor
de minotaur.
Dar erau îngândurați.
Erau niște pirați proști,
pirați care gândesc mult,
neștiind că femeile românce
gândesc puțin, puțin
dar competent.
Iar gâsca albă,
pentru ele,
e gâsca ce le aduce mașini,
piscine, călătorii
în străinătate.
Însă unul dintre ei, dintre pirați,
mic și cu o sabie în mână,
s-a predat la picioarele
unei femei blonde.
Și-a pus caii, sprâncenele,
trecutul, mârșăvia
la picioarele ei
și s-a făcut om de treabă,
om cu casă și cu femeie.

Orice poezie care se termină bine,
vă rog să acceptați asta,
miroase a utopie.
Dar totul e așa cum
nu e.

Femeia, domnișoara aceea, sub geam mi-a cântat

Femeia, domnișoara,
până la urmă femeia aceea
cânta cu părul ei
negru,
inelat,
cu chitara ei albă,
acordată,
cu tristețea ei,
tristă.
Pe femeia, domnișoara aceea,
o cunoșteam,
îmi cântase sub geam,
sub geamul internatului,
unde eu eram bolnav,
unde eu învățam să mor,
unde eu îmi întineream caracterul.
Ea, femeia, domnișoara aceea,
a venit și s-a așezat pe o buturugă
și a început să înalțe acorduri
în părul ei negru,
inelat,
cu chitara ei albă,
acordată,
cu tristețea ei,
tristă.
Și eu mi-am alinat inima,
neamul meu de corăbii amare,
neamul meu de stihuri grave,
în care femeia,
domnișoara aceea,
cânta în părul ei negru,
inelat,

cu chitara ei albă,
acordată,
cu tristețea ei,
tristă.

Poemul febrilității

Nu știu cu ce mă fascinează femeile,
cu ce subtilitate,
cu ce ax prematur și elevat.
Nu știu cu ce mână mă ating,
cu ce buze îmi zâmbesc,
cu ce ochi
și cu câtă detașare, cu câtă
potrivire
de nori.
Nu știu cu câtă aspirație spre zbor,
cu câtă terfelire prin noroi,
prin noroiul
cleios și antiteoretic.
Nu știu până la urmă dacă femeile
sunt femei
și dacă ochii lor sunt de vină
sau sexul lor e de vină
sau frumusețea lor e de vină.
Nu știu până la urmă nimic din femeie
și, până la urmă,
nici femeia nu mai știe din cine e ea.

Alcătuirea întregului

Fără de tine am uitat
să mai fiu copil, am uitat
să-mi mai fac vise și trăiesc
mai mult în trecut
decât în prezent.
Viitorul nu mi-l amintesc.
Se poate să-l fi trăit și pe el,
dar în alt mod.
Stau la pândă să te recunosc
din toate femeile.
Ești și nu te văd.
Ochii mei se înalță
peste ierburi
și nu te mai văd.

Alocuțiune lângă chipul sculptat din aramă

Dorința nu e dragoste.
Sexul nu e nici el dragoste.
Ochii nu sunt dragoste.
Mâinile, ierburile, casele, mașinile
nu sunt dragoste.
Toate la un loc constituie dragostea,
marea și interminabila dragoste.
Când eu te strâng în brațe
am mai făcut încă o dată dragoste.
Când eu citesc o carte am
mai făcut încă o dată dragoste.
Dragostea e tot ce există.
Și eu te-am văzut
mai frumoasă decât
sufletul meu.

Abstractizare

Un om obosit își pune mâna la frunte
și se leagănă.
Un om obosit se trezește, adoarme,
se leagănă un om obosit.
Degetele îi sunt lungi și grele și ele scriu.
Degetele îi sunt lungi și grele
și se trezește, adoarme,
degetele îi sunt lungi și grele.
Un om nu mai suportă și
se furișează după fereastră.
Un om nu mai suportă, plânge,
se șterge la ochi,
un om nu se mai suportă.
Un om își vede sănătatea șubrezită,
îi este frig, se acoperă.
Un om își vede sănătatea șubrezită,
dar e prea târziu.

Diletantism periferic

Pe cât îmbătrânesc
mă emoționez mai mult,
mă tem mai mult,
uit mai mult.
Pe cât îmbătrânesc
nu mai am aceleași obiceiuri,
nu mai mă fură aceleași peisaje.
Nu știu cum,
dar e tare adevărat.
Îmbătrânesc de la minut la minut,
de la oră la oră.

Interpretarea personificării

Moartea căprioarei e sigură:
a murit cândva moartea și și-a lăsat
blana amanet.
Și ninsoarea se întrecea în arte marțiale
cu norii, iar aceștia recitau
moartea căprioarei,
ochii ei pe care îi gonea pușca,
urechile ei pe care le goneau nuntașii,
cei 30 de nuntași alegorici.
Și moartea cânta moartea
căprioarei și eu, copil fiind,
cutreieram prin gândurile căprioarei,
prin ultimele ei gânduri.

Standul cu cărți necitite

Cea care se uita în ochii mei
era o tâmpită creatură,
ce crezuse că poezia
poate fi mâncată de orice
prost cu părul lung.
Sălbatica aceea, nuanțata
și plina de draci, acea femeie
încă copilă,
acel întuneric mincinos din naștere,
credea că pot să ard când nimeni
nu arde,
că pot să mor când nimeni
nu vrea acest lucru.
Pisica aceea,
acea tendențioasă disciplină de a minți,
credea că poate înlocui viața,
numele meu, simțirea mea cu o barză la
senectute și, mai mult,
cu un ceas stricat,
în care secundele
n-au nimic de spus
și nimic de
adăugat.
Dar eu, năvălind în raftul cu cărți,
m-am arătat ei iubind
și blestemând pe cei care
au vrut să detroneze poezia
și pe cel care
a iubit-o cu propria
sa moarte.

În ziua de luni a zodiei lupului

În mijlocul unei lumi pamfletare
eu sunt dreptatea, omul rupt în imagini,
târgul cu oi sănătoase și tunse.
În mijlocul minciunii eu sunt
omul care aduce sfârșitul,
durerea unei ploi angoasante și triste.
Eu sunt cel ce trebuia să mă nasc
și de aceea mă mănâncă
câinii care mă latră.
Eu sunt cel pus de Dumnezeu
să termin cu lătrătorii,
cu mâncătorii de stârvuri.
Eu, neajutat de nimeni,
urlu în această lume
cu suflet
puțin și vândut.

Moment unic

Când singur, ca o nălucă argintată
cu apă, mă veți vedea mergând pe drum,
atunci veți simți
o lacrimă în ochi,
ce nu se va opri
pe obraz.

Întrebările celor care nu mai vor să vorbească

Cine va plânge
dacă eu am înnebunit
de-al tău dor?
Cine nu poate dormi
dacă lacrimile
în mine mor?
Cine nu mai știe ce vrea,
dacă eu nu mai cred?
Cine nu mai tinde spre cer,
dacă credința mi-o pierd?
Nimeni
nu va răspunde
la întrebări,
nimeni nu va tăcea
și nu va fi trist,
numai eu,
înțelegând totul
atât de limpede,
voi fi plin
de amărăciune.

Profeția ultimelor zile

Va veni ziua când nimeni
nu va mai râde de
un om lovit
de steaua amărăciunii.
Atunci toți vor fi triști.

Glorie aruncată la păsări

Observ cum timpul
ne joacă feste și
cum ne îngălbenim,
cum ne uităm idealurile.
La fiecare sfârșit de an ne simțim
mai triști,
în loc să ne surâdem tihna
și demnitatea.
Observ cum treci pe lângă mine
și cum trec pe lângă tine.
Observ, și această
înțelepciune
mă face să mă simt
o greșeală.

Democrație simplă

Eu sunt bogat pentru
că am clipe de care vreau
să-mi aduc aminte.
Eu sunt bogat, prea bogat,
pentru că am știut să pierd
ce n-am avut și n-am câștigat,
ce nu am vrut nicicând.
Eu sunt un poet care
nu va fi întrecut niciodată,
pentru că mi-am ascuns
toate așteptările mele
în Dumnezeu.

Consimțământ

Nu mai putem muri
pentru că suntem
prea singuri,
febrili,
aroganți,
certăreți.
Nu ne mai pasă
dacă ni se dă
ceea ce merităm.
Timpul nostru
a trecut.
Acum a început
netimpul nostru,
veșnicia noastră,
regretul nostru
sau orice altă nouă viață.

Păcură aruncată

Am învățat și lucruri care nu se vor.
A trebuit să învăț și aceste coșmare
pe sârmă. Dacă stai acasă n-o să vezi
că eu mor. Dacă stai la un pahar
cu vin n-o să vezi că pădurea arde. Am
învățat lucruri care îți fac greață urechilor.

Concert exasperant

Nu am întrebat-o.
Cuvintele nu mai erau printre noi
și ne țineam goi,
de vertebrele noastre goale,
tinzând spre adevăruri goale,
spre lumini goale și adevărate.
Goliciunea noastră era
evidentă.
Goliciunea lumii
prin care ne plimbam
era tot atât de evidentă,
lipsa cuvintelor fiind evidentă și
evidența nemaiavând loc.
De fapt, noi doi nici
nu credeam că știm să vorbim,
pentru că ne priveam cu ochii
și ne întrebam cu privirile.
Ce emoție
să știi că nu
mai ai ce spune,
pentru că toate
s-au spus între noi doi!

Câmp prin care trecem

Dacă nu putem schimba câteva vorbe
nu putem vorbi de „noi”, pentru că „noi”
înseamnă să arunci o mână spre celălalt și mâna
aceasta să fie acceptată cu încredere.
Putem vorbi doar de „eu”, de eu cel care scriu
și mă spânzur de garduri, pentru că eu nu pot
arunca cuvinte direct la un destinatar.
Se rup legăturile, înțelegi?
De fapt ele nici nu există și se rup și mai mult,
până când nu mai pot să gândesc
că pot vorbi cu altcineva.
Stau și învăț limba română
în sângele meu, înăuntru,
dar mi-e teamă să gândesc
că pot vorbi cu altcineva.
Stau și învăț limba română,
dar mi-e teamă să cred că o pot folosi.
Mi-e teamă, pentru că limba română
e o limbă interpretabilă.
Și eu, vorbitorul de limbă română,
pot fi înțeles cu totul greșit
de alt vorbitor de limbă română.
Pentru că ceea ce vreau să spun eu,
în mintea ta și pe limba ta și în rinichii tăi,
poate deveni ceea ce eu nu vreau să spun.
De aceea, „tu” și „noi” pot fi termeni confuzi,
termeni de singurătate.
Însă poezia mea e
încercarea de a-l găsi pe celălalt
și de a-i spune
că așa trebuia să se întâmple.

Unui învățăcel în ale artei

Nu mă asculta și fă aceleași
greșeli ca și mine. Caută până când nu mai
reziști. Fură inima altora până când
ei nu mai rezistă. Ai să alergi ca și mine,
dacă alergi pe calea ta. Ai să simți
când trebuie să vorbești și când
tăcerea e în cuvinte. Numai când
vei simți cuvintele îmi vei da
dreptate.

Pantă și punct de sprijin

Adevărului i se fură mâncarea de la gură. Cei buni de gură se cred posesorii lui. Cei cu bani se cred sprijinitorii lui. Iar cei care îl au se cred condamnații lui și neînțeleșii lui.

Vagabondaj literar

Fugim de uitare și uitarea de noi.
Când nu suntem observați ne simțim
mai în largul nostru.
Când toți ne cunosc
vrem să pozăm în oameni perfecți.
Oamenii se mint ușor
de către cei înțelepți,
dar înțelepciunea nu se
însușește ușor
și nici cu râsul pe buze.

Preludiu la un concert de zgomote

Muzica, de ne este calmă, nu
ne oblojește. Ne dă numai
o speranță oarbă. Ca să prinzi
putere trebuie să simți
piciorul muzicii
pe inima ta
și, mai ales, ascuțișul sabiei
cum îți rănește inima.
A ta este muzica atunci
când o asculți.
A ta este bucuria ei atunci când
o trăiești.
Dacă nu e astfel, atunci
e prea puțină.

Fracție contra petrol

Te ascult din bun simț. Așa am fost învățat:
să plec urechea la fiecare cuvânt.
Tu crezi că o fac din datorie
sau din complezență.
Eu fac acest lucru însă din bună creștere.
Știu ce vreau și unde trebuie
să ajung. Numai că tu îmi stai în cale
ca o grămadă de pietre.

Un sânge căruia nu îi e frică de nimeni

De ce cereți de la mine totul și de la voi
nimic? De ce trebuie să fiu eu un exemplu
pentru voi și voi o durere pentru mine?
Ar fi mai ușor dacă am spune cine suntem.
Ar fi mai ușor dacă ne-am umili uitându-ne
spre cer. Căci va veni ziua când morțile și
viețile noastre nu se vor mai compara. Atunci
se va ști de la sine cine este și cine nu.

Dacă există geniu

Eu sunt trist acum,
voi veți fi triști o veșnicie.
Eu vă spun adevărul acum,
voi nu-l veți ști niciodată.
Eu sunt demn acum,
voi nu veți avea ocazia
să-i simțiți desăvârșirea.

Concluzie logică

Moartea mea nu vă
va aduce nimic bun. Atunci voi fi
și mai mare decât acum
și tot mai insuportabil
pentru cei care și-au făcut
din invidie și din ură
o cămașă de piele.
Nu puteți să înțelegeți
că Dumnezeu poate fi negat,
dar nu desființat?

Procedură de urgență

Vorbești și-ți pari și ție un fariseu,
un porc cu ramuri verzi puse la tâmple.
Cei care te ascultă nu-și dau seama,
dar tu știi că n-ai nimănui ceva de spus.
Vorbești și ți se face și ție silă,
o silă zbuciumată, o silă vâscoasă.
Însă nu admiți că ești un om de nimic,
pentru ca ceilalți să te laude pentru vorbele tale,
între ghilimele „frumoase”.

Poem în unul singur sau de unul singur boem

Paharul de vin și-un
dor de nimic,
e tot ce mai am
și tot ce mai zic.
S-au dus luminițele,
ochii zglobii,
au rămas amintirile
și scrisori arămii.
Pe geană,
necurse,
lacrimi au murit
și cuvinte iubite,
azi, s-au scrântit.
Poetul condamnă
și leneș se zvântă,
cu ochii tomnatici
și cântă și cântă...
Și cine să știe că
acest cântec doinit,
e ultimul zâmbet
ce nu l-am iubit[7]?!

---

[7] E ultimul poem al acestui volum. Pe care, ca și pe celelalte două, le-am transcris parțial. Și am terminat volumul de față pe 14 septembrie 1998.

Cuprins

Carte de poezie pentru
nebuni conștienți și inimi bolnave
[vol. 19 de poezie/ 1997]

Cum trăiesc oamenii în timpul unui cutremur de soare
[vol. 20 de poezie/ 1998]

În catedrala celor o mie de războaie pierdute

[vol. 21 de poezie/ 1998]

Biblioteca
Teologie pentru azi

1. *Acatistul Nunții* (35 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/acatistul-nuntii/

2. *Troparul, Condacul și Acatistul Fericitului Serafim Rose al Platinei* (20 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/troparulcondacul-si-acatistul-fericitului-serafim-rose-al-platinei/

3. *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului* (335 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/lumea-postmoderna-si-depersonalizarea-omului/

4. *Viața lui Adam și a Evei* (27 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/viata-lui-adam-si-a-evei/

5. *Teologia îndumnezeirii* (202 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/teologia-indumnezeirii/

6. *Twitter pentru azi (vol. 1)* (32 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/04/twitter-pentru-azi-vol-1-2009/

7. *Bucuria comuniunii (vol. 1)* (280 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/06/bucuria-comuniunii-vol-1/

8. *Pelerina Egeria și Cultul ortodox* (60 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/07/pelerina-egeria-si-cultul-ortodox/

9. *Biblia Satanică* (157 pagini), ca text auxiliar al cărții: *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului*.
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/12/biblia-satanica-editie-exclusiv-online-ro/

10. *Traduceri patristice (vol. 1)* (73 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/19/traduceri-patristice-vol-1-2009/

11. *Bucuria comuniunii (vol. 2)* (309 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/bucuria-comuniunii-vol-2/

12. *Fragmentarium (vol. 1)* (126 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/fragmentarium-vol-1/

13. *Nichita Stănescu. Fenomenul limbii poezești* (disertație de master) (155 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/nichita-stanescu-fenomenul-limbii-poezesti/

14. Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, *Contra ereziilor (vol. 1)* (341 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/03/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-1/

15. *Bucuria comuniunii (vol. 3)* (248 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/07/bucuria-comuniunii-vol-3/

16. *Teologia vederii lui Dumnezeu* (252 pagini): introducere la teza doctorală:

http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/teologia-vederii-lui-dumnezeu/

17. *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog* (teză doctorală) (287 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/

18. Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, *Contra ereziilor (vol. 2)* (457 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/23/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-2/

19. *Bucuria comuniunii (vol. 4)* (449 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2009/12/12/bucuria-comuniunii-vol-4/

20. *Bucuria comuniunii (vol. 5)* (366 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/02/bucuria-comuniunii-vol-5/

21. *Fragmentarium (vol. 2)* (270 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/13/fragmentarium-vol-2/

22. *Cuvinte cu amândouă mâinile* (82 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/21/cuvinte-cu-amandoua-mainile-2010/

23. *Bucuria comuniunii (vol. 6)* (144 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/11/bucuria-comuniunii-vol-6/

24. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 1)* (377 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/03/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-1/

25. *Antim Ivireanul: avangarda literară a Paradisului. Viața și Opera (teză doctorală)* (561 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/10/antim-ivireanul-avangarda-literara-a-paradisului-viata-si-opera-2010/

26. *Aspecte dogmatice ale imnologiei ortodoxe. Săptămâna Patimilor și Săptămâna Luminată* (teză de licență) (212 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/23/saptamana-patimilor-si-saptamana-luminata-teza-de-licenta-2010/

27. *Bucuria comuniunii (vol. 7)* (315 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/01/bucuria-comuniunii-vol-7/

28. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 2)* (128 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/12/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-2/

29. *Bucuria comuniunii (vol. 8)* (382 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/29/bucuria-comuniunii-vol-8/

30. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 3)* (191 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-3/

31. *Epilog la lumea veche (I. 1)* (506 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/14/epilog-la-lumea-veche-i-1/

32. *Twitter pentru azi (vol. 2)* (35 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/25/twitter-pentru-azi-vol-2-2010/

33. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 4)* (388 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-4/

34. *Epilog la lumea veche (I. 2)* (378 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/04/epilog-la-lumea-veche-i-2/

35. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 5)* (175 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-5/

36. *Teologia mântuirii la Sfântul Marcu Ascetul* (disertație de master) (154 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/09/teologia-mantuirii-la-sfantul-marcu-ascetul-2010/

37. *Bucuria comuniunii (vol. 9)* (188 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/20/bucuria-comuniunii-vol-9/

38. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 6)* (130 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/27/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-6/

39. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 7)* (76 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-7/

40. Sfântul Epifanie al Salaminei, *Despre măsuri și greutăți și numere și alte lucruri care sunt în Dumnezeieștile Scripturi* (100 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/07/16/sfantul-epifanie-al-salaminei-despre-masuri-si-greutati-2010/

41. PS. Acad. Melchisedec Ștefănescu, *Viața și Scrierile lui Grigorie Țamblac* (adaptare a textului ed. din 1884) (138 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/21/ps-acad-melchisedec-stefanescu-viata-si-scrierile-lui-grigorie-tamblac-versiune-adaptata2010/

42. Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, *Sfătuiri creștine-politice* (text adaptat) (33 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/29/sfantul-antim-ivireanul-sfatuiri-crestine-politice-2010/

43. Sfântul Varlaam al Moldovei, *Răspunsul împotriva Catehismului calvin* (text adaptat) (52 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/09/22/sfantul-varlaam-al-moldovei-raspunsul-impotriva-catehismului-calvin-2010/

44. *Traduceri patristice (vol. 2)* (347 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/06/traduceri-patristice-vol-2/

45. PS Damaschin Dascălul, *Învățături pentru șapte Taine* (text transliterat și adaptat) (27 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/26/ps-damaschin-dascalul-invataturi-pentru-sapte-taine-2010/

46. Dorin Streinu, *Opere alese, vol. I, Despre mine însumi (Jurnal de scriitor. Fragmente)* (526 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2010/12/12/dorin-streinu-opere-alese-vol-i-2010/

47. *Traduceri patristice (vol. 3)* (288 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/02/traduceri-patristice-vol-3/

48. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 2)* (160 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/07/dorin-streinu-opere-alese-vol-2/

49. *Epilog la lumea veche (I. 3)* (256 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/08/epilog-la-lumea-veche-i-3/

50. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (237 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/31/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-1/

51. *Cuvintele duhovnicești (vol. 1)* (390 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/02/12/cuvintele-duhovnicesti-vol-1/

52. *Bucuria vine de departe* (carte dialogică cu Prof. Otilia Kloos) (55 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/21/bucuria-vine-de-departe-2011/

53. *Cuvintele duhovnicești (vol. 2)* (558 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/26/cuvintele-duhovnicesti-vol-2/

54. *A vedea și a fi văzut (vol. 1)* (460 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/04/16/a-vedea-si-a-fi-vazut-vol-1/

55. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 8)* (549 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-8/

56. *Praedicationes (vol. 1)* (199 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/20/praedicationes-vol-1/

57. *Twitter pentru azi (vol. 3)* (26 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/07/31/twitter-pentru-azi-vol-3/

58. *Evanghelia după Matei* (112 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/08/11/evanghelia-dupa-matei/

59. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 3)* (214 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/10/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-3/

60. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 4)* (129 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/05/dorin-streinu-opere-alese-vol-4/

61. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 5)* (283 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/21/dorin-streinu-opere-alese-vol-5/

62. *Studii de poezie pașoptistă* (82 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/28/studii-de-poezie-pasoptista-2011/

63. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 9)* (225 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2011/12/16/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-9/

64. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 6)* (209 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2012/01/14/dorin-streinu-opere-alese-vol-6/

65. *Statistici. Concluzii. Sublinieri. Lucruri văzute de-aproape* (121 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2012/02/18/statistici-concluzii-sublinieri-lucruri-vazute-de-aproape/

66. *Predicile din Săptămâna Mare* (25 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2012/04/13/predicile-din-saptamana-mare/

67. *Despre omul Împărăției* (190 pagini). Este al 10-lea volum și ultimul al *Operelor complete* ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu.

http://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/

68. *Țiganiada: tradiție și inovație. Aventura scriiturii și canonul literar românesc* (111 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2012/07/19/tiganiada-traditie-si-inovatie/

69. *Praedicationes (vol. 2)* (253 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2012/08/07/praedicationes-vol-2/

70. *Twitter pentru azi (vol. 4)* (30 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2012/10/10/twitter-pentru-azi-vol-4/

71. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 1)* (251 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/21/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-1/

72. *Praedicationes (vol. 3)* (337 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/10/praedicationes-vol-3/

73. *Epilog la lumea veche (I. 4)* (247 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/22/epilog-la-lumea-veche-i-4/

74. *Praedicationes (vol. 4)* (352 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/09/praedicationes-vol-4/

75. *Praedicationes (vol. 5)* (366 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/27/praedicationes-vol-5/

76. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 2)* (261 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/07/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-2/

77. *Praedicationes (vol. 6)* (308 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/29/praedicationes-vol-6/

78. *Creatori de limbă și de viziune poetică în literatura română (vol. 1)* (228 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/06/15/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-in-literatura-romana-vol-1/

79. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 3)* (308 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/07/31/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-3/

80. *Bucuria comuniunii (vol. 10)* (356 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/21/bucuria-comuniunii-vol-10/

81. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 7) (241 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/23/dorin-streinu-opere-alese-vol-7/

82. *Vorbiri de Facebook (vol. 1)* (508 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2013/10/20/vorbiri-de-facebook-vol-1/

83. *Epilog la lumea veche I. 1 (ediția a doua)* (862 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/11/epilog-la-lumea-veche-i-1-editia-a-doua/

84. *Praedicationes (vol. 7)* (619 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/16/praedicationes-vol-7/

85. *Bucuria comuniunii (vol. 11)* (361 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/31/bucuria-comuniunii-vol-11/

86. *Atenție teologică* (216 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/03/04/atentie-teologica/

87. *Interviuri de conștiință [vol. 1]* (367 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/04/21/interviuri-de-constiinta-vol-1/

88. *Twitter pentru azi (vol. 5)* (59 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/21/twitter-pentru-azi-vol-5/

89. *Vezi ceea ce ești (vol. 1)* (80 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/24/vezi-ceea-ce-esti-vol-1/

90. *Fragmentarium (vol. 3)* (388 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/26/fragmentarium-vol-3/

91. *Vezi ceea ce ești (vol. 2)* (94 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/02/vezi-ceea-ce-esti-vol-2/

92. *Trei poeți și-un început de secol* (280 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/13/trei-poeti-si-un-inceput-de-secol/

93. *Vezi ceea ce ești (vol. 3)* (99 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/20/vezi-ceea-ce-esti-vol-3/

94. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 2)* (305 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/25/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-2/

95. *Studii literare (vol. 1)* (447 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/29/studii-literare-vol-1/

96. *Vezi ceea ce ești (vol. 4)* (101 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/05/vezi-ceea-ce-esti-vol-4/

97. *Traduceri patristice (vol. 4)* (427 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/10/traduceri-patristice-vol-4/

98. *Praedicationes (vol. 8)* (510 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/08/15/praedicationes-vol-8/

99. *The Sight of God in the Theology of Saint Symeon the New Theologian* (first book in english; my doctoral thesis) (499 pages)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/09/15/the-sight-of-god-in-the-theology-of-saint-symeon-the-new-theologian/

100. *Vorbiri de Facebook (vol. 2)* (393 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/07/vorbiri-de-facebook-vol-2/

101. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 4)* (441 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/20/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-4/

102. *Mâncăruri românești cu gust* (27 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/27/mancaruri-romanesti-cu-gust/

103. *Acatistul Sfinților pomeniți pe 31 octombrie* (27 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/29/acatistul-sfintilor-pomeniti-pe-31-octombrie/

104. *Studiu despre Viața Sfântului Macarie Romanul* (68 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/31/studiu-despre-viata-sfantului-macarie-romanul/

105. *Fragmentarium [vol. 4]* (502 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2014/11/29/fragmentarium-vol-4/

106. *Luceafărul. Comentariu literar* (156 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/18/luceafarul-comentariu-literar/

107. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 8)* (216 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-8/

108. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 1]* (283 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/08/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-1/

109. Pr. Prof. Acad. Dr. Dumitru Popescu, *Dumnezeu e viu și prezent în lume prin slava Sa* (132 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/15/dumnezeu-e-viu-si-prezent-in-lume-prin-slava-sa/

110. Sfântul Apostol Pavel, *Epistola către Efeseni* (26 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/20/epistola-catre-efeseni/

111. *Cartea Sfântului Profet Ionas* (13 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/21/cartea-sfantului-profet-ionas/

112. *Cele 3 Epistole catolice ale Sfântului Apostol Ioannis* (25 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/23/cele-3-epistole-catolice-ale-sfantului-apostol-ioannis/

113. *Epistola catolică a Sfântului Apostol Iacovos, fratele Domnului* (20 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/30/epistola-catolica-a-sfantului-apostol-iacovos-fratele-domnului/

114. *Cartea Sfântului Profet Ioil* (17 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/04/cartea-sfantului-profet-ioil/

115. *Cărțile Sfinților Profeți Avdiu și Angheos* (16 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/10/cartile-sfintilor-profeti-avdiu-si-angheos/

116. *Epistola către Filippeni a Sfântului Apostol Pavlos* (19 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/13/epistola-catre-filippeni-a-sfantului-apostol-pavlos/

117. *Cântarea Cântărilor* (40 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/18/cantarea-cantarilor/

118. *Evanghelia după Marcos* (130 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2015/03/22/evanghelia-dupa-marcos/

119. *Epilog la lumea veche I. 2 (ediția a doua)* (952 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2015/05/16/epilog-la-lumea-veche-i-2-editia-a-doua/

120. *Teologia Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (397 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/12/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-1/

121. *Praedicationes (vol. 9)* (675 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/29/praedicationes-vol-9/

122. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 2]* (303 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2015/07/07/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-2/

123. *Cartea Sfântului Profet Naum* (14 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2015/09/09/cartea-sfantului-profet-naum/

124. *Epistola către Galatei* (25 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/10/epistola-catre-galatei/

125. *Cartea Sfântului Profet Amvacum* (14 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/21/cartea-sfantului-profet-amvacum/

126. *Epistola către Colossei* (20 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/08/epistola-catre-colossei/

127. *Eminescu: între modernitate și tradiție. Importanța tradiției literare și spirituale românești pentru viziunea romantică eminesciană* (teză post-doctorală) (884 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/16/eminescu-intre-modernitate-si-traditie/

128. *Traduceri patristice (vol. 5)* (455 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2015/12/06/traduceri-patristice-vol-5/

129. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 5)* (289 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/12/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-5/

130. *Praedicationes (vol. 10)* (627 de pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/23/praedicationes-vol-10/

131. *Twitter pentru azi (vol. 6)* (100 de pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/twitter-pentru-azi-vol-6/

132. *Vorbiri de Facebook (vol. 3)* (190 de pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/vorbiri-de-facebook-vol-3/

133. *Evanghelia după Ioannis* (129 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/evanghelia-dupa-ioannis/

134. *Cartea Sfântului Profet Sofonias* (32 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/cartea-sfantului-profet-sofonias/

135. *11 elegii (comentariu literar)* (157 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/11-elegii-comentariu-literar/

136. *Epistola întâia către Timoteos* (41 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-intaia-catre-timoteos/

137. *Epistola a doua către Timoteos* (37 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-a-doua-catre-timoteos/

138. *Despre nimic* (conferință online) (54 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/07/27/despre-nimic-conferinta-online/

139. *Cântările* (57 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/12/cantarile/

140. Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, *Didahiile* (prima ediție actualizată) (350 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/25/sfantul-sfintit-mucenic-antim-ivireanul-didahiile-prima-editie-actualizata/

141. *Praedicationes (vol. 11)* (698 pagini)

http://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/19/praedicationes-vol-11/

142. *Parimiele lui Salomon* (117 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/29/parimiele-lui-salomon/

143. *Studii literare* (vol. 2) (162 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/05/studii-literare-vol-2/

144. *Epilog la lumea veche*, vol. I. 5. Emil Botta (239 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/21/epilog-la-lumea-veche-vol-i-5-emil-botta/

145. Sfântul Împărat Salomon, *Ecclisiastis* (59 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/23/ecclisiastis/

146. *Mântuirea este eclesială* (conferință online) (54 pagini)
http://www.teologiepentruazi.ro/2016/12/19/mantuirea-este-eclesiala-conferinta-online/

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș